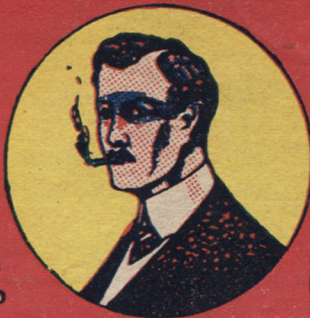

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 557

Vereeniging ter Bevordering van goede Zeden.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES
DUBEC
J.v.K.
1re Sorte fabriquée de **DUBEC SCHWARZ**
2e **DUBEC SOLIDE** **ULTRA**
3e **DUBEC AROMATISÉ**
4e **DUBEC**
J. VAN KERCKHOFF, AMSTERDAM
Medaille d'Or **EXPOSITION INTERNATIONALE D'ARTS ET INDUSTRIES** de **St. Louis** la Reine des Indes de **St. Louis** 1892
de **St. Louis** la Reine des Indes de **St. Louis** 1892
de **St. Louis** la Reine des Indes de **St. Louis** 1892

NIEUWE SERIE.

**VEREENIGING TER BEVORDERING
DER GOEDE ZEDEN.**

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Baxter wordt President.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van den afzenders naam en adres op den kruisband.

De hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard, de almachtige chef van de Londensche recherche, was zeer ontstemd. Hij was al in een niet al te best humeur van huis gegaan en dat was er niet beter op geworden, toen hij ontdekte, dat zijn secretaris Marholm, of zooals de Londensche misdadigers hem noemden, de Vloo, niet aanwezig was.

Onmiddellijk drukte Baxter op het knopje van de elektrische bel op zijn schrijftafel, waarop uit het aangrenzende vertrek een der dienstdoende agenten binnentrad.

„Waar is mijn secretaris inspecteur Marholm?“ snauwde Baxter hem toe.

Het antwoord luidde:

„Inspecteur Marholm heeft een brief gezonden, die op de schrijftafel van den hoofd-inspecteur ligt“.

Dat was iets, dat dagelijks in het bureau van Baxter voorviel. De man was nogal chole-
risch aangelegd, stooft direct om een kleinigheid op, terwijl dan gewoonlijk later bleek, dat dit volstrekt niet noodig was geweest, als hij maar wat beter uit de oogen gekeken had. Op hem was volkomen het spreekwoord van toepassing: Bezint eer gij begint.

Maar Baxter bezon zich nooit en ook nu had hij een vraag gesteld, die hij niet had behoeven te doen, als hij zich de moeite gegeven had eerst eens even naar de post op zijn lessenaar te kijken.

De waarheid was echter, dat hij ontzettend het land had aan alle mogelijke administratieve bezigheden, om welke reden hij dan ook inspecteur Marholm als zijn particulieren secretaris had aangesteld, een baantje, waaraan deze verschrikkelijk het land had, daar hij veel liever actieven dienst had. Hij had echter moeten gehoorzamen aan het bevel van zijn directen chef, met wien hij weliswaar op zeer vertrouwelijke voet stond, maar tevens op voet van oorlog, of liever gewapenden vrede. Want ofschoon die twee niet buiten elkaar konden, hadden zij eeuwig ruzie om de grootste futiliteiten. Gewoonlijk was daarbij Marholm in het voordeel, omdat hij altijd kalm bleef, terwijl Baxter zich hoe langer hoe meer opwond. Ook kende Marholm de zwakheden van zijn chef zeer goed en dat gaf hem telkens nieuwe wapenen in de hand.

Hoe dikwijls Baxter ook gelegenheid had gehad dit op te merken, was hij toch niet wij-

zer geworden. Hij ontving dan ook de mededeeling van den agent, dat er een brief op zijn lessenaar lag met een gezicht alsof hem daardoor een groote belediging was aangedaan.

Terwijl de politieagent nog wachtte, opende Baxter den brief en las:

„Waarde hoofd-inspecteur!

„De vorige week zijt gij drie dagen ziek geweest en ik moest toen uw dienst alleen waarnemen. Daar het vandaag óók zulk prachtig weer is, neem ik de vrijheid, eveneens ziek te zijn en verzoek u mijn werk er bij te willen doen. Met beste groeten.

Marholm.”

Een oogenblik staarde Baxter onafgewend naar den brief.

Daarop barstte hij los:

„Een dergelijke onbeschaamdheid heb ik nog nooit beleefd. Deze brutaliteit overtreft alles! Daarenboven ligt er hier een hoop werk voor hem. Dat zou hij wel willen, dat ik ging zitten om zijn werk te doen!

De duivel hale dien kerel, ik zou graag een anderen secretaris willen hebben, maar he-laas — —”

Hij zweeg plotseling, want, ofschoon hij nog meer had willen zeggen, ontdekte hij in eens den politie-agent, die nog met een stalen gezicht bij de deur stond.

Nu keerde zich al zijn woede naar dezen man en terwijl zijn oogen woest in hun kassen rolden, trad hij op hem toe, alsof hij hem ondersteboven wilde loopen, bleef toen vlak bij hem staan en beet hem toe:

„Zend onmiddellijk iemand naar het huis van inspecteur Marholm met de boodschap dat zijn tegenwoordigheid hier dringend wordt vereischt. Marsch!”

Hoofd-inspecteur Baxter opende zelf de deur en wees met zijn vinger veelzeggend naar de gang.

De agent haastte zich weg te komen. Het scheen wel of hij vreesde, dat de chef hem een trap tegen het dikste gedeelte van zijn rug wilde geven. Hij retireerde daarom achteruit, zonder zich om te draaien en snelde met een vaartje de trappen af.

Het was een wel wat bespottelijk gezicht, maar Baxter scheen het een weinig in zijn humeur te brengen, want, nadat hij de deur gesloten had, mompelde hij in zich zelf:

„Zóó moet ik het hebben! Vliegen moeten ze voor me. Daarvoor ben ik immers hoofd-inspecteur. En ik zal dien Marholm eens en voor goed de les lezen. Wat permiteert de kerel zich wel? Ik ben de baas!”

Baxter ging nu aan zijn schrijftafel zitten en begon de ingekomen stukken te lezen.

De tweede brief, dien hij opende, droeg het gedrukte opschrift:

Vereeniging ter bevordering der goede zeden.

• Geachte heer hoofd-inspecteur,

Ondergeteekende, president Sir Edwin Harper, heeft de eer u te verzoeken, tweede voorzitter te willen worden van de Vereeniging ter bevordering der goede zeden in Engeland.

Zoals u waarschijnlijk bekend is, staat onze Vereeniging onder bescherming van Z. K. H. den hertog van Norfolk.

Onder diens voorzitterschap heeft aantaanden Donderdag een feestmaal plaats ter viering van het tienjarig bestaan, in hotel Cecil.

De president is zoo vrij, u tot dezen feestmaaltijd uit te noodigen en verzoekt u op de bijeenkomst den hertog van Norfolk te willen mededeelen, dat gij het tweede voorzitterschap aanvaardt.

Een eere-toelage van 500 pond sterling per jaar is aan deze post verbonden, ten einde de onkosten te dekken, welke de werkzaamheden medebrengen.

Op voorstel van verschillende onzer leden is de keus op u gevallen voor het vervullen van deze post en het zou ons verheugen, een toestemmende beslissing te mogen vernemen.

De president

Edwin Harper.”

Baronet.

De misnoegde uitdrukking was onder het lezen van het gelaat van den inspecteur verdwenen.

Zijn ijdelheid was door dit aanbod in de hoogste mate gestreeld en zacht mompelde hij:

„Natuurlijk neem ik dat aan! Ik zou wel dwaas zijn, als ik het afsloeg! Men moet altijd trachten, relaties te krijgen met menschen, die hooger staan dan wijzelf en de hertog van Norfolk is, voor zoover ik weet, een intiem vriend van den koning. Ik zal den president onmiddellijk antwoorden. — —

Marholm!”

Hij keek naar de ledige plaats van zijn secretaris daar hij geheel vergeten had, dat deze niet aanwezig was! Hij keek weer ontstemd en mopperde:

„Het is eenvoudig ongelooflijk. Altijd als men dien man noodig heeft, is hij er niet.

De duivel moge hem halen!

Er zal mij niets anders overblijven dan den president zelf te schrijven.”

Hij nam een vel papier, doopte zijn pen in en dacht na.

Nu het er op aankwam wat hij moest schrijven vroeg hij zich af waarom men hem voor dit eerebaantje had uitgekozen. Hij moest zich zelf bekennen, dat hij daar eigenlijk volstrekt niet voor geschikt was. Want, weliswaar bracht zijn ambt mede, dat hij streng over de zedelijkheid waakte, maar in zijn particulier leven nam hij het zoo nauw niet. Niet dat hij een losbol of wellusteling was, zoo erg was het niet met hem gesteld, maar hij was een bewonderaar van vrouwelijk schoon, terwijl hij tevens zeer veel van een goeden maaltijd en een stevig glas wijn hield. Hij besefte zeer goed, dat een ieder, die lid was van genoemde vereeniging, in alle opzichten een voorbeeldig leven moest leiden. Eindelijk echter haalde hij zijn schouders op, alsof hij daarmee zeggen wilde, dat het hem eigenlijk niet aanging. Het was hùn zaak als zij hem tot tweede president wilden hebben.

Na eenige minuten begon hij te schrijven:

Hooggeachte heer president!"

Verder kwam hij niet.

"Als ik nu maar wist, of de president dit kan lezen," dacht hij. "Het is echter mijn schuld niet maar die van mijn leeraren, die mij niet beter schrijven hebben geleerd.

Ik betwijfel werkelijk, of iemand het zal kunnen lezen," mompelde hij nadenkend. "Ik zal het nog eens probeeren!"

Hij nam een ander velletje en begon opnieuw, zorgvuldig de pen hanteerend:

Hooggeachte heer president!"

Daarop vergeleek hij de beide stukken met elkaar en bekeek ze op eenigen afstand.

Geen der twee vond hij goed genoeg en beide zóó onleesbaar, dat alleen hij, die het had geschreven, het lezen kon.

Het waren wat men noemt: hanepooten en menschenbeenen, die hem toegrijnsden.

Opnieuw begon hij op Marholm te mopperen en te vloeken, daarop nam hij, om zijn woede te luchten, de beide velletjes papier, kneep ze in elkaar en slingerde ze in de papiermand.

Op dit oogenblik werd de deur geopend en de vurig verlangde Marholm trad met een glimlach op het gelaat en blozende van gezondheid de kamer binnen.

"Goeden morgen, hoofd-inspecteur", zei hij, "wat is er aan de hand?"

"Voor den duivel, Sir!" schreeuwde Baxter, "wat bezielt je eigenlijk? Ik ben verbaasd over zooveel brutaliteit, hoe durf je het wagen?"

"Ik ben ziek," antwoordde Marholm, steeds vroolijk glimlachend.

"Ziek? Zijt gij ziek?" bulderde de hoofd-inspecteur. "Ge straalt van gezondheid en lacht zóó vroolijk, alsof gij van het een of andere prettige feestje kwaamt. Welke ziekte hebt gij? Wilt gij mij dat eens zeggen?"

"Jawel," antwoordde Marholm lachend, "ik heb rheumatiek!"

"Rheumatiek?" vroeg Baxter. "Daar ziet ge anders niet naar uit, maar al hadt gij dat, dan zou dat nóg geen reden zijn om uit het bureau weg te blijven."

"Dat is wèl waar," antwoordde de secretaris, "ik ben niet in staat om dienst te doen."

"Hoor eens," schreeuwde de inspecteur, "als alle menschen, die rheumatiek hebben, zoo flink op hun beenen staan als gij, dan zou ik die kwaal wel willen hebben."

"Wie zegt u, dat mijn knieën niet knikken?" vroeg Marholm.

"Waar zit de pijn?" vroeg Baxter.

"In mijn arm!"

"In welken? Toch niet in den rechter?"

"Ik had nooit gedacht, dat gij zoo goed zoudt kunnen raden," lachte Marholm.

Baxter sloeg met zijn vuist op de schrijftafel.

"Kerel, sta niet zoo tegen me te liegen," schreeuwde hij woedend.

"Volstrekt niet," klonk het op drogen toon ten antwoord. "Ik kan geen pen vasthouden. Ik kan mijn eigen naam niet eens zetten!"

"Een mooie toestand!" kermde Baxter, "maar —" zijn gelaat helderde plotseling op.

Hij ging naar Marholm toe en hield hem, zooals hij dat gewend was, bij een van zijn jasknoopen vast.

"Luister eens, Marholm," zei hij, terwijl hij den knoop begon rond te draaien.

"Ja, ik luister," antwoordde de Vloo, "maar ik verzoek u vriendelijk, mijn knoop te laten zitten!"

Dat antwoord maakte Baxter weer uit zijn humeur. Hij had het met een zoet lijntje willen probeeren, maar door dit gezegde merkte hij, dat er met Marholm dezen ochtend niet te redeneeren viel. Hij besloot daarom om hem flink aan te pakken.

"Je bent een gemeene kerel," zei hij, "ik heb je op bedrog betrapt!"

"Nonsens!" riep de secretaris uit. "Ik zal er niet invliegen. Gij wilt zeker probeeren, mij beet te nemen."

"En toch is het waar?" hield Baxter vol.

De Vloo keek ongeloovig en haalde de schouders op.

"Wil je mij dan eens verklaren," vervolgde de hoofd-inspecteur, "als gij rheumatiek in den rechterarm hebt en geen pen kunt hanteeren, wie dan hedenmorgen dien brief heeft geschreven?"

"Wel, ikzelf natuurlijk," antwoordde de secretaris.

„Allright," knikte Baxter, „en je wilt mij wijsmaken, dat je rheumatiek in den rechterarm hebt? Neen, mijn waarde heer! Wie zulke brieven kan schrijven, lijdt daar niet aan. Neem nu aan de schrijftafel plaats en schrijf, wat ik je zal dicteeren."

„Onmogelijk," antwoordde de secretaris hoofdschuddend. „Toen ik den brief schreef, had ik nog geen rheumatiek, maar een zeker geprikkeld in de vingertoppen voorspelde mij, dat ik het zou krijgen en dat is uitgekomen ook!"

„Gij zijt onverbeterlijk!" zei Baxter.

Deze woorden werden met groote zelfbeheersching uitgesproken want de chef van Scotland Yard spande zich in om niet woedend te worden, omdat hij brandde van verlangen om den brief aan den president, Sir Edwin Harper te dicteeren.

„Maar," vervolgde hij op zoetsappigen toon. „Misschien staat uw ziekte u toe, een klein briefje voor mij te beantwoorden. Lees eens, welk schrijven ik ontvang."

Hij overhandigde Marholm den brief en terwijl deze las, stak hij een sigaar op. Zoodoende kon hij het vroolijke lachje niet zien, dat bij het lezen van den brief om den mond van de Vloo speelde.

Marholm legde den brief neer en trok voorzichtig zijn overjas uit.

Toen Baxter dat zag, kwam een zucht van verlichting over zijn lippen. Hij ging nu zoete broodjes bakken.

„Als gij werkelijk rheumatiek hebt, mijn beste Marholm," zei hij op vaderlijk bezorgden toon, „dan verzoek ik je om, nadat je dezen brief hebt geschreven, weer naar huis te gaan. Gij kunt dan morgen wel inhalen, wat er vandaag te doen was."

„Ik weet uit eigen ervaring, hoe men onder rheumatiek kan lijden.

„Dus, zooals afgesproken, gij zult het antwoord op dezen brief even voor mij schrijven, nietwaar?"

„Als gij wilt aannemen zooals het uitvalt, ben ik er gaarne toe bereid."

Marholm gaf dit antwoord op een eigenaardigen, ironischen toon, maar Baxter merkte het niet. Deze zette zijn borst vooruit en begon te dicteeren:

„Hooggeachte heer president!

Uw aanbod om het tweede voorzitterschap der Vereeniging ter bevordering der goede zeden aan te nemen, is mij een buitengewone eer.

Ik ben gaarne bereid erop in te gaan. Niet alleen ter wille van het aangename gezelschap en de relatie met mannen uit de hoogste kringen, welke deze positie meebrengt, maar vóór alles, omdat ik zelf

sinds jaren een ijverig voorstander ben van deugd en zedelijkheid."

— — Au!" — — riep Marholm luid, zoodat zijn chef verbaasd opkeek.

„Wat is er?" vroeg Baxter verschrikt.

„Ik kreeg daarin eens een hevigen scheut in mijn arm, inspecteur Baxter," antwoordde Marholm, die alle mogelijke moeite deed om zijn lachen in te houden, maar daarin maar niet kon slagen, „en ik heb op deugd en zedelijkheid een groote inktvlek laten vallen. Nu moet ik den brief nog eens overschrijven!"

„Wees toch voorzichtig," zei de hoofdinspecteur, „gooi geen kladden op deugd en zedelijkheid. Als je nog zoo'n pijn hebt, wacht dan liever even — — Maar — — waarom lach je eigenlijk?"

„Dat doe ik om mijn pijn te verbijten," antwoordde Marholm. „Ik lach, maar ik zou wel kunnen huilen."

„Doch wacht maar een oogenblik, inspecteur, totdat ik den brief overgeschreven heb."

Na eenige minuten, terwijl Baxter nieuwsgierig toekeek, of de brief niet weer door inktvlekken bezoedeld werd, had de secretaris den laatsten zin geschreven, waarna hij op het verdere wachtte.

Zijn chef kuchte en begon verder te dicteeren:

„Met alle kracht doe ik mijn best om de onzedelijkheid in Londen uit te roeien!" — — —

„Ha, ha, ha, ha, ha," klonk het luid en vroolijk van Marholms lippen, zoodat Baxter verbaasd uitriep:

„Mijn hemel, wat hebt gij toch!"

„Ha, ha, ha, ha," lachte Marholm, „o, inspecteur ik heb zoo'n pijn, die vervloekte rheumatiek! . . ."

„Kerel, je doet me waarachtig schrikken," zei Baxter, „dan heb ik heusch nog liever, dat je au! roept."

„Dat gaat niet!" antwoordde de Vloo. „Als ik „au!" roep, dan maak ik weer kladden!"

„Nu — verder!" zei Baxter hoofdschuddend.

„Ik zal Donderdag gedurende het diner in hotel Cecil de eer hebben, persoonlijk met u kennis te maken en verblijf hoogachtend

Baxter,

Hoofd-inspecteur van politie, chef van het hoofdbureau Scotland Yard."

Met een tevreden glimlach nam Baxter nu den brief van de schrijftafel, las hem nog eens door, sloot hem in een couvert en zei:

„Schrijf nu het adres."

„Ja, mijnheer de voorzitter," knikte de Vloo.

„Wat?" vroeg Baxter. „Hoe noem je mij?"

„Wel, gij zijt nu immers: Voorzitter der Vereeniging voor deugd en zedelijkheid?"

„Zeer zeker," antwoordde Baxter, „maar toch niet in dienst!"

„Juist!" lachte de Vloo, „dat had ik bijna vergeten! Met den dienst hebben deugd en zedelijkheid niets te maken!"

„Gij kunt wel heengaan!" zei Baxter nu, blij dat de brief af was.

Met deze woorden draaide hij zijn secretaris den rug toe en met een vlugheid, die volstrekt geen rheumatiek deed vermoeden, nam Marholm zijn jas van den kapstok en ging heen.

Eenigen tijd later verliet ook de tweede voorzitter der Vereeniging ter bevordering der goede zeden het hoofdbureau van politie, om den brief persoonlijk op de post te bezorgen.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De feestvergadering.

In hotel Cecil was in een der zalen de tafel gedekt voor de leden van de Vereeniging ter bevordering der goede zeden in Engeland en de gasten zaten in feestgewaad met witte, driekantige mutsen op het hoofd, met witte schorten voor, waarop in gouden letters „deugd" was geborduurd en met witzijden, breede linten over de borst, waarop in roode zijde het woord „zedelijkheid" was aangebracht, rondom de tafel, aan wier hoofd het eerelid, de hertog van Norfolk, presideerde.

Aan zijn rechterzijde zat de voorzitter, Sir Edwin Harper en naast hem de hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard.

De hertog van Norfolk, die het eere-voorzitterschap van deze vereeniging had aanvaard, zooals hij zoovele eerebaantjes had aanvaard, namelijk omdat zijn hooge positie dit nu eenmaal medebracht, zat met een tamelijk verveeld en onverschillig gezicht te kijken. Hij verlangde naar het einde van de plechtigheid en zou het liefst dadelijk vertrokken zijn.

Het was duidelijk, dat niet hij, maar de voorzitter, Sir Edwin Harper, baronet, de ziel

van de vereeniging was, ofschoon men het aan zijn uiterlijk niet zou zeggen. De man was ontegenzeggelijk rijk, te oordeelen naar zijn kleeding en liet zich het vette der aarde klaarblijkelijk niet ontbreken.

Hij had het uiterlijk van een bon-vivant. Hij was zeer dik en zijn vette hals hing in dikke plooiën over zijn boord. Hij had een rood, opgezet gelaat, alsof hij aanstonds een beroerte zou krijgen, want het was natuurlijk niet aan te nemen, dat deze kleur werd veroorzaakt door een al te goed leven en een te duchtig aanspreken van de wijnflesch, daar men mocht veronderstellen, dat de voorzitter van deze vereeniging het voorbeeld gaf wat betreft een zeer puriteinschen levenswandel.

Zou men deze meening niet toegedaan zijn, dan kon men van alles gaan veronderstellen en zeggen, dat het gelaat van hard- en wreedheid getuigde, dat de kleine, veel te dicht bij elkaar geplaatste oogen valsch en geniepig keken, dat de neus grof was en de lippen zinnelijk waren, terwijl de teruggetrokken kin op degeneratie wees.

Maar, zooals gezegd, dit alles mocht men bij een voorzitter van een vereeniging met zulk een verheven doel niet veronderstellen.

Om de vergadering te openen nam de voorzitter eindelijk het woord en hield, onder diep stilzwijgen der aanwezigen, de volgende rede:

„Hooggeachte leden van onze Vereeniging:

„Ik heet u allen welkom en ben verheugd, dat gij in zoo grooten getale zijt verschenen, om door trouwen arbeid ons werk voort te zetten.”

Een algemeen handgeklap volgde op deze woorden.

Daarop vervolgde hij:

„Gij ziet hier aan mijn zijde den hooggeachten hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard, op wien onze keus is gevallen voor de functie van tweeden voorzitter onzer Vereeniging.”

Wederom weerklonk luid en langdurig applaus, waarop Baxter gevleid boog.

De president veegde met zijn servet het zweet van zijn vet gezicht en keek met een vriendelijk lachje, zoodat zijn wangen nog dikker schenen, naar Baxter, terwijl hij voortging:

„Ja, hooggeachte heeren leden! Onze keus is een uitstekende geweest, want inspecteur Baxter heeft, hoewel hij niet behoorde tot onze vereeniging ter bevordering der goede zeden in Engeland, reeds oneindig veel goeds gedaan.

„Gij weet, dat hij onze tooneelstukken heeft te beoordeelen, dat de censuur bij hem berust, dat hij moet beslissen, of een dergelijk stuk zedig en niet van verderfelijken invloed is.

Wij danken onzen hooggeachten inspecteur Baxter de betere handhaving der censuur in Engeland en wij hebben het steeds vol vreugde aangezien, wanneer wederom een van de vele stukken, die voedsel geven aan de wellust en de echtbreuk in de hand werken, of wel een loflied zingen op de ondeugd, verboden werd.”

„Bravo! Bravo!” klonk het van alle kanten en Baxter maakte weer een diepe buiging.

„Het is te hopen,” vervolgde de president, „dat wij onder de leiding van hoofd-inspecteur Baxter nog strenger en energieker onzen veldtocht tegen de onzedelijkheid zullen kunnen houden.

„Ik maak van deze gelegenheid gebruik om onze leden te wijzen op eenige zaken, die in de naaste toekomst vooral onze aandacht verdienen.

„In de eerste plaats moet op krachtige wijze gestreden worden tegen de vergiftiging van onze jeugd; van politiewege moet toezicht worden gehouden op de lectuur voor onze jongens en meisjes.

„Hoeveel kwaad wordt hierdoor niet berokkend?

„Een geheel leger misdadigers wordt telken jare op deze wijze aangekweekt.

„Hoofd-inspecteur Baxter zal dit wel met ons eens zijn en zijn ervaringen in Scotland Yard zullen het bewijs leveren — — —

„Niet waar, inspecteur?”

Baxter schrok, toen hij zoo eensklaps zijn naam weer hoorde noemen. Hij had juist bij zich zelve de opmerking gemaakt, dat de voorzitter nu maar met dat geklets moest ophouden, daar hij juist had waargenomen, dat een aantal kellners groote soepertieren hadden binnengebracht en op de dientafel neergezet, terwijl een heerlijke geur van gebrad door de openstaande deur in zijn neus steeg. Dat interesseerde hem veel meer dan de vervelende speech van den voorzitter en hij zat er juist, over te filosoferen hoe hij zich aan een goeden en overvloedigen maaltijd zou te goed doen, toen hij door het noemen van zijn naam uit zijn lucillusoverpeinzingen werd wakker geschrikt.

Hij had iets hooren zeggen van lectuur en antwoordde op goed geluk af:

„Gij hebt gelijk, mijnheer de voorzitter. Bij mij in Scotland Yard worden dergelijke boeken óók gelezen”.

Doodelijke stilte volgde.

Het gelaat van den president geleeke op dat van een Chineesch afgodsbeeld, toen hij vroeg:

„Hoe, mijnheer de hoofd-inspecteur! versta ik u goed? Men leest ze bij u in Scotland Yard?”

Eerst nu bemerkte Baxter, dat hij zich op glad ijs had begeven en er zich uit moest redden.

„Ja!” knikte hij en vervolgde: „Helaas! Men leest ze!”

„O, wat een schande!” zuchtte de president en de geheele vergadering zuchtte

Daarop vroeg Sir Edwin:

„En de misdadigers, die gij gevangen neemt...?”

De Vloo zou gezegd hebben:

„Eerst moeten wij ze te pakken kunnen krijgen.”

Maar Baxter antwoordde met waardigheid:

„De misdadigers worden allemaal achter slot en grendel gebracht!”

„Ja, ja,” sprak de president, „dat begrijp ik, maar ik bedoel of die misdadigers óók dergelijke boeken lezen?”

„Welneen, dat is onmogelijk,” antwoordde Baxter, „ik kan u bezweren, mijne heeren, dat zij dergelijke boeken niet te lezen krijgen. Zulke lectuur is in de gevangenisbibliotheek niet voorhanden.”

„Gij begrijpt mij verkeerd,” riep de president uit. „Ik wensch te weten, of de gevangenen niet vóór hun arrestatie die boeken hebben gelezen en daardoor op het slechte pad zijn gekomen. In de laatste verhandelingen

van de politiebladen gaven de misdadigers het lezen van dergelijke boeken steeds op als verontschuldiging voor hun daden."

"Dan liegen die kerels," zei Baxter, "want nog pas eenige dagen geleden vertelde mijn secretaris mij, dat hij tot zijn groote ergernis die boeken altijd moest koopen. Geen enkele van de schurken, die opgebracht werden, had er een bij zich.

"Ik moet bovendien den geachten voorzitter op dit punt tegenspreken.

"Mijn beambten zijn ontegenzeggelijk nette menschen en lezen toch, zooals ik nogmaals moet constateeren, bij voorkeur spannende verhalen, zoogenaamde sensatie-lectuur. In alle bureaux van Scotland Yard vind ik ze."

"Dat is merkwaardig. Daarvan wisten wij niets," merkte sir Edwin verbaasd op. "Die misstand moet onmiddellijk worden opgeheven, hoofd-inspecteur! Uw beambten moet leerzame en hoogstaande lectuur worden verstrekt. Wij zullen u morgen uit onze bibliotheek een aantal van zulke boeken doen toekomen!

"Als verder onderdeel onzer besprekingen," aldus ging de president voort, "komen de advertenties in de kranten aan de orde en moeten wij een wet in het leven zien te roepen om hieraan een einde te maken.

"Geheele pagina's onzer dagbladen zijn gevuld met afschuwelijke onzedelijkheid.

"In de eerste plaats zijn het de huwelijksadvertenties, verder die betreffende geneesmiddelen voor allerlei geheime ziekten, gevolgen van jeugdzonden en dergelijke, in de derde plaats de advertenties, waarin men de dames een schoonen boezem wil bezorgen.

"Ik bid u, mijne heeren, werkt niet reeds het woord *boezem onzedelijke voorstellingen* op?

"Men kan gerust aannemen, dat dergelijke aankondigingen verderfelijk op onze jeugd werken en aanleiding geven tot allerlei ondegden.

"Er moest dus voor gezorgd worden, dat door de een of andere wet deze advertenties worden verboden en dat de kranten, die ze toch publiceeren, met een hooge geldboete of met de gevangenis worden gestraft. Ik verzoek u, dit voorstel in stemming te willen nemen".

Alle aanwezigen stonden op.

De president vervolgde:

"Zeer zeker is alles wat in de kranten staat, — uitgezonderd de berichten omtrent het hof en de politiek — het verderf van onzen tijd. Alle soorten misdaden, ik noem bijvoorbeeld de verafgoding van John Raffles — — —"

"Zeer juist!" riep Baxter uit.

De president zag zich genoodzaakt om te herhalen:

"De verafgoding van John Raffles. Het beschrijven van allerlei wandaden is gevaarlij-

ker dan alle mogelijke sensatieromans, want bij deze laatste twijfelt men er aan, of dat, waf men leest, tot de mogelijkheden behoort, maar wat in de kranten staat, is helaas werkelijkheid.

"Ik vraag u, mijne heeren, welken invloed moet het hebben op het karakter van een jong meisje van tien jaar, wanneer het des morgens in de kranten leest over een vergrijp tegen de goede zeden of op een jeugdigen knaap, die op de hoogte wordt gesteld van de intiemiteiten uit het particuliere leven van de een of andere hooggeplaatste persoonlijkheid! Is het niet waar, mijne heeren, dat is een groot schandaal, het is publieke onzedelijkheid, welke voor iedereen te lezen staat.

Aan dit alles moet een einde worden gemaakt en daarover wensch ik op de eerstvolgende vergadering te beraadslagen."

"Heeft nog iemand zijn oordeel hierover uit te spreken?" vroeg de voorzitter en daar niemand het waagde, na den spreker nog iets in het midden te brengen, verklaarde de voorzitter het zakelijke gedeelte voor afgedaan en gaf tot algemeene vreugde het teeken aan de kellners om de soep op te dienen.

Met een honger als wolven wierpen allen zich op de voorgediende spijzen.

Na korten tijd stond de hertog van Norfolk op en verliet het gezelschap.

Eerst nog had hij Baxter, als hooge onderscheiding, een handdruk gegeven en deze voelde zich hierdoor zoo vereerd, dat hij vol diep respect naar zijn hand keek.

Nadat de hertog was vertrokken, begon een zwelgpertij, en het was reeds na middernacht, toen Baxter, arm in arm met den president, het hotel verliet om zich op straat te begeven.

"Gaat gij al naar huis?" vroeg Sir Edwin Harper den hoofd-inspecteur.

"Ik ben gewend", antwoordde deze, "bijtijds te gaan slapen. Mijn dienst is inspannend!"

"Kom!" lachte de president, "dan maakt gij heden een uitzondering. Ik ken hier in de buurt een klein Fransch restaurant, waar uitstekende champagne wordt geschonken en waar men zich kostelijk amuseert. Gij moet dat leeren kennen."

"Natuurlijk!" antwoordde de chef van Scotland Yard, "als gij erop gesteld zijt, dat ik u vergezel. Ik wil geen spelbreker zijn."

Zij behoefden niet ver te loopen en gingen van het Strand een kleine zijstraat in. Zij bleven staan voor een huis, waaraan in geen enkel opzicht te zien was, dat er nog iemand op was.

Aan de deur bevond zich een ouderwetsche klopper, dien zij meermalen in beweging moesten brengen.

Na eenig wachten werd de deur geopend en een oude man, die er uitzag als een kamerdie-

naar, maakte een buiging en zei in het Fransch:

„Goeden avond, heeren!”

Daarop gingen zij binnen, terwijl de bediende de deur geruischloos achter hen sloot.

Beide heeren ontdeden zich in de deftig ingerichte, met zware tapijten belegde voorkamer van hun overjassen en Baxter hoorde het gedempte lachen van vrouwenstemmen, het klinken van wijnglazen en de zachte, welluidende tonen van een Zigeunerkapel.

Baxter keek verbaasd om zich heen, wat de president zag.

„Ja, ziet gij, mijn waarde,” zei hij, terwijl hij voor een der spiegels zijn haar in orde maakte, dat zich uiterst spaarzaam op zijn spiegelgladden schedel vertoonde, „telkens na zulk een vermoeiende vergadering voel ik er behoefte aan, mij een kleine afleiding te gunnen. Ik verzeker u, dat gij u heerlijk zult amuseeren in dezen kleinen tempel.”

Hij nam Baxters arm, de kamerdienaar, die eerbiedig bij een met Perzische gordijnen versierde deur stond, sloeg de portières terug; opende een kleine vleugel deur en beide heeren traden een salon binnen.

Daar wachtte een andere bediende, die ook een buiging maakte en hun tegelijkertijd een zilveren blad voorhield.

„O, drommels”, mompelde Baxter, „ik heb geen visitekaartje bij mij.”

De president lachte en zei:

„Een visitekaartje? Neen, mijn waarde, dat is ook niet noodig, maar een bankbiljet van een pond. Mocht gij er geen bij u hebben, dan ben ik bereid, u er aan te helpen.”

Terwijl de inspecteur zijn portefeuille te voorschijn haalde om het verlangde geld op het blad te leggen, fluisterde hij:

„Tot welk doel betaalt men hier?”

„Dat zult gij dadelijk in de zaal wel zien. Ik verzeker u, mijn waarde heer, dat ge er geen spijt van zult hebben.”

Hij trok Baxter met zich mee.

De portière van een tweede deur werd weggeslagen, wederom een vleugel deur geopend en beide heeren traden nu een schitterend verlichte zaal binnen, waar, bij de muziek van een kleine kapel, verscheiden paren dansten, terwijl rondom aan de muren in uitgebouwde cabinetten het vroolijke lachen en schertsen van dames en heeren weerklonk.

Overall brandden lampen, door zacht-roode zijden kappen overdekt en stonden rijk bekleede fauteuils.

Eenige der intiemste plekjes waren door blauw fluweelen gordijnen aan de blikken der gasten onttrokken, andere waren half of ge-

deeltelijk geopend en Baxter zag daarin alleenzittende dames, die hem met haar waaier wenkten en hem allerliefst toelachten.

De president scheen hier een bekende persoonlijkheid te zijn.

„Er moeten hier een paar nieuwe dames zijn”, fluisterde hij den inspecteur toe. „Luis-ter naar mijn raad en neem niet een der oudjes. Ziet gij daarginds dat kleine zwartje, dat is een nieuwe. Hoe vindt gij haar? Of houdt gij meer van blondines met rijpere vormen?”

Baxter wist van verbazing niet wat hij zou antwoorden. Hij was niet voor een klein gerichtje vervaard, maar nu stond hij toch paß.

Zonder dat hem verder iets werd gevraagd, schoof Sir Edwin Harper hem naar een dame en zei:

„Madame, het zal dezen heer een genoeg zijn, met u te soupeeren.”

Hij zelf verdween in een der cabinetten.

Toen de hoofd-inspecteur vele uren later in een cab naar huis reed, had hij zóóveel champagne gedronken, dat hij in de beste stemming zachtjes zong en eerst toen hij thuis was, herinnerde hij zich, dat hij om 6 uur des morgens dienst had en dat het nu tien minuten vóór 5 was.

Zoo goed als het hem mogelijk was, trok hij zijn rok uit en kleeedde zich in zijn dienstjas.

In dezelfde taxi, die hem naar huis had gebracht, liet hij zich naar het hoofdbureau van politie brengen.

Marholm had juist een kopje koffie voor zich staan en een pijp gestopt, toen Baxter binnentrad. Deze had moeite, op de been te blijven en liep waggelend naar zijn schrijftafel.

„Wel, inspecteur”, riep de Vloo lachend, „waar komt gij vandaan?”

„Gij moet mij vervangen”, stotterde zijn chef met moeite. „Gij weet immers, dat ik een vergadering had van de Vereeniging tegen de zeden en de huwelijksadvertenties — en — en — en — — —”

Marholm lachte luidkeels, maar antwoordde niet.

„Ik zal je later alles vertellen.... hakkelde Baxter verder, „voorloopig moet ik wat slapen, beste Marholm.”

Hij liet zich door de Vloo naar de kleine kamer naast het bureau brengen, waar een lederen sofa stond en nauwelijks lag hij, of hij sliep ook al.

Marholm mompelde bij zichzelf:

„Jammer, dat John Raffles den hoofd-inspecteur van politie niet heeft gezien; wat zou hij een pret hebben gehad!”

DERDE HOOFDSTUK.

Het klaverblad van vier.

Lord Edward Lister, of, zooals hij zichzelf noemde, John Raffles, was juist met zijn vriend Charles Brand, die reeds verscheiden jaren zijn secretaris was en den Grooten Onbekende als zijn meester en vriend beschouwde, van een Europeesche reis naar Londen teruggekeerd.

De fraaie villa in Regentpark, welke hij onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde en volgens zijn smaak had ingericht, was gedurende zijn afwezigheid door den kamerdienaar, den ouden Gaston, op voorbeeldige wijze onderhouden.

Met een verheugden glimlach had hij zijn heer ontvangen, die zich gedurende verscheiden weken in Parijs had opgehouden.

Ook James Henderson, de bekende reusachtige chauffeur van mylord liet zich bij de begroeting van zijn meester niet onbetuigd en ofschoon hij zich gedurende de vacantie, welke hem gedurende de afwezigheid van zijn meester was verleend, goed geamuseerd had, was hij blij zijn oude leventje van avonturen weer te kunnen hervatten.

„Nu zijn wij weer thuis, Charly”, zei Raffles tot Brand. „Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik altijd, als ik eenige maanden uit Londen weg ben geweest, heimwee naar onze stad krijg met haar rusteloze menschenmassa.”

Brand zette een nadenkend en eenigszins ontevreden gezicht.

„Ik moet zeggen”, zei hij, een sigaret aanstekende, „dat ik altijd verlang naar den dag, waarop je mij mededeelt, dat wij Londen weer eens gaan verlaten. Ik houd veel meer van het buiten- dan het stadsleven.”

Raffles lachte vroolijk en vroeg:

„Je bent toch niet bang voor inspecteur Baxter?”

Hij nam zijn sigarettenkoker en stak ook een sigaret op. „Mijn beste jongen, die krenkt mij geen haar. Hij is blij, dat ik hem niets doe.”

„Wie weet”, antwoordde Brand, „misschien heeft hij je met opzet jarenlang van een zekere veiligheid laten genieten om er zich op een goeden dag, als hij je gevangen heeft genomen, op te kunnen beroemen, dat het alleen hem, den alom gevreesden hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard, is gelukt, om jou,

den genialen amateur-roofridder, eindelijk onschadelijk te maken.”

„Geloof je dat werkelijk, beste jongen?” vroeg zijn vriend. „Ik verzeker je, zolang als ik op kalme wijze mijn eigenaardige sport blijf uitoefenen, is mijn beroep absoluut ongevaarlijk. Alleen dan wordt het een halsbrekend bedrijf, als ik lichtzinnig ga handelen. Maar daar ben ik nu te oud . . . en te verstandig voor.”

Raffles nam, nadat hij deze woorden had gezegd, aan de groote empire-schrijftafel plaats en begon een mededeeling te schrijven aan de Windsor club, waarvan hij in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, vice-president was, dat hij weer van zijn reis was teruggekeerd.

Brand had zich intusschen met de kranten bezig gehouden, welke juist door Gaston waren gebracht en las de nieuwsberichten.

Toen zijn vriend den brief af had, belde hij en gaf den kamerdienaar den brief ter bezorging.

Daarop nam ook hij de kranten en vroeg of Brand iets interessants had gevonden.

„Steeds hetzelfde,” antwoordde deze, „dezelfde misdaden, dezelfde ongelukken, dezelfde sportberichten. Alleen de namen der personen veranderen. Er is niet veel nieuws onder de zon.”

„Stop!” riep Raffles. „Jij bent nog een onervaren jongmensch, Charly. Er is een groote massa nieuws, waarvan wij soms niet het flauwste vermoeden hebben. Als je het maar weet te vinden.”

Hij bladerde daarna de kranten door en zei toen, met een blik op het blad, dat zijn vriend in de hand hield:

„Je hebt daar zeker het blad, waarin de fashionable nieuwtjes staan uit de Londensche hoogere kringen. Geef het mij eens.”

Brand blies met aandacht den rook van zijn sigaret in de lucht, nadat hij zijn vriend het nieuwsblad had gegeven, en zei:

„Je bent een eigenaardig mensch, Edward; ieder ander leest eerst het werkelijk interessante, wat er in de wereld voorvalt: politiek — eventueele oorlogsberichten en dergelijke. Jij daarentegen — —”

„Wees maar stil", viel Raffles hem in de rede. „Je jeugd speelt je alweer parten. Ik verzeker je, mijn jongen, deze schijnbaar droge berichtjes, die mij vertellen, dat lord X met de dochter van den Amerikaanschen beurskoning Smith uit Chicago is getrouwd, of dat mevrouw v. Z. een eisch tot echtscheiding heeft ingediend tegen haar echtgenoot, of dat de eigendommen van den Schotschen baron Y. zijn verkocht — al die berichten zijn voor mij veel interessanter dan wat de kranten verder op uitvoerige wijze hun lezers vertellen. Dat, wat jij daar leest, is voor de alledaagsche groote massa.

„Maar deze klein gedrukte mededeelingen zijn de werkelijk groote treurspelen, welke in het geheim worden opgevoerd.

„Stoor mij nu eens een oogenblik niet, en ik durf wedden, dat we binnen drie minuten een onderwerp hebben voor een interessant gesprek."

Hij nam de krant en begon te lezen.

Nauwelijks had hij een paar seconden lang de berichten doorgekeken, of hij liet plotseling het blad vallen en brak los in een luid gelach.

Brand sprong op en liet zijn sigaret vallen.

„Wat is er, Edward?" riep hij uit. „Je doet mij werkelijk schrikken!"

„Nee maar, dat is kostelijk, Charly!" riep Raffles uit. „O, wat ik hier heb gelezen — — Je moet dit bericht uitknippen."

„All right!" zei Brand. Hij wist wat dat beteekende. Hij hield namelijk reeds jarenlang als secretaris van zijn vriend een archief bij, waarin hij alle belangrijke berichten uit de kranten verzamelde, evenals alle mogelijke mededeelingen en opmerkingen, welke op eenigerlei wijze betrekking hadden op Raffles en welke hij alle zorgvuldig registreerde.

Raffles had het bericht nogmaals gelezen en lachte opnieuw.

„Zou je mij niet eens vertellen," vroeg Brand, „waarom je zoo vroolijk bent? Je schijnt buitengewoon veel plezier te hebben."

„Zeker," lachte Raffles, „dat zal ik! „Alleen de Engelsche natie bezit zulke grappenmakers, zulke komieke lui, onze Falstaffs, zooals Shakespeare ze heeft geteekend.

„Eén type daarvan is onze hoofd-inspecteur van politie Baxter!

„Luister eens, wat hier staat: De Vereeniging ter bevordering der goede zeden in Engeland vierde eengisteren in hotel Cecil haar tienjarig bestaan — — mooi, hè?"

Brand antwoordde glimlachend:

„Ik heb nog nooit iets gehoord van het bestaan eener dergelijke vereeniging."

„Ik ook niet," antwoordde Raffles, „en ik had ook nu misschien nog niets erover gelezen, wanneer een naam mijn aandacht niet had getrokken.

„Die naam is het grappige van de geschiedenis.

„Luister naar hetgeen hier verder staat:

„Op den feestavond, waaraan ook werd deelgenomen door den beschermheer der Vereeniging, den hertog van Norfolk, werd door den president Sir Edwin Harper, de nieuwe tweede voorzitter der Vereeniging geïnstalleerd: de hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard — — —"

Nu barstte ook Brand in een luid gelach uit, waar zijn vriend opnieuw mee instemde.

Daarop riep deze uit:

„Dat is een mop, zooals men geen betere kan uitdenken! Men moet Baxter zoo goed kennen als wij, om de geestigheid, die in deze keus ligt opgesloten, te snappen.

„Die goeie Baxter! Ik wil niets ten nadeele van hem zeggen, maar hij is absoluut ongeschikt voor zoo iets. Hij is ongetrouwd en vindt toch de vrouwtjes heel aardig. Daarvan zeg ik niets, want dat is geen kwaad en er valt niets tegen in te brengen, maar hij houdt niet alleen van Trijntje, maar ook van wijntje. Alles bij elkaar genomen zijn dat toch eigenschappen, die een lid, laat staan een vicevoorzitter niet behoort te bezitten!"

„Mijn hemel, wat een prachtige geschiedenis! Laat ons verder lezen!"

„Luister:

„De Vereeniging nam voor het nieuwe jaar de volgende werkzaamheden op zich:

Het indienen van een wetsvoorstel betreffende afschaffing der onzedelijke advertenties, verscherping der theatercensuur en — — —"

Raffles moest plotseling naar lucht happen en riep, terwijl dikke tranen van het lachen over zijn wangen rolden:

„Charly, Charly, de huwelijks-annoncen zullen worden afgeschaft! De huwelijken zijn onzedelijk! Heb je ooit dergelijke nonsens gehoord? Deze mop is bijna even goed als die, om Baxter te benoemen tot president der vereeniging — — —"

„Hoe kan het mogelijk zijn geweest, dat men hem voor een dergelijke functie uitkoos?" vroeg Brand.

Raffles dacht even na en zei:

„O, ik geloof, dat die oplossing heel eenvoudig is! Baxter is immers onze theater-censor en zorgt er, in die hoedanigheid, al sinds jaren voor, dat wij op het tooneel zoo weinig mogelijk gemeenheden te hooren krijgen."

„Och," antwoordde Brand, „daar mankeerde het anders niet aan. Ik herinner mij nog, een paar maanden geleden in een onzer schouwburgen dingen gezien te hebben, die... nou..."

„Ik snap al, waar je op doelt," viel Raffles hem in de rede, „je bedoelt die revue in het Aldwin-Theater met die zwevende engeltjes, die, behalve een dun gazen rokje alleen ge-

huld waren in het kleed harer onschuld! Nu ja, daar kan Baxter niets aan doen. Die costumes zijn niet in den tekst opgenomen, zoodat hij dan ook niet kan weten wat er te zien is, tenzij hij er heengaat om eerst te kijken.

„Maar met al die theaters, hier in Londen, zou de man dag en nacht werk hebben, om al de premières af te loopen. Ik denk overigens, dat de directeurs van dergelijke theaters er wel een middeltje op weten, om hun stukken opgevoerd te krijgen.

„Dan sluiten ze bij den tekst eenige bankbiljetten in, ter vergoeding van gemaakte onkosten en het zaakje is gezond.

„Baxter weet natuurlijk wat dat beteekent en leest de stukken 's nachts als hij slaapt. Naar een première of een generale repetitie gaat hij natuurlijk nooit.”

„Maar dit heeft natuurlijk niets met zedelijkheid of deugd te maken.

„Doch nu genoeg.

„Kleed je aan en laat ons een wandeling in ons geliefde Londen gaan maken. Ik verheug er mij op, weer eens door de straten te flaneeren!”

„Ik stel je voor om den avond door te brengen in het Lyceum-theater en daarna op echt Engelsche wijze ergens te gaan souperen.”

Voordat Raffles zijn woning verliet, wilde hij zich, daar hij zijn uiterlijk niet bekend wilde laten worden, van een puntbaardje voorzien.

Tot dat doel begaf hij zich naar een cabinet naast zijn slaapkamer, waarin een groote drie dubbele spiegel stond, welke van den vloer tot aan het plafond van de kamer reikte.

Daarvóór waren electriche lampen aangebracht, zoodat de Groote Onbekende, als hij voor den spiegel stond, niet alleen elke lijn van zijn gelaat kon onderscheiden, maar ook zijn geheele gestalte aan een nauwkeurig overzicht kon onderwerpen, zijn gang bestudeeren, zijn costume beoordeelen, kortom alles doen wat noodig was om te voorkomen, dat men hem kon herkennen.

Aan den eenen kant van de kamer stond een groote kast, die uit verschillende deelen bestond en waarin costumes werden bewaard. Als deze geopend was, meende men, een theatergarderobe voor zich te zien.

Aan den anderen muur bevonden zich langwerpige kasten, waarin allerlei soorten kleurwatertjes en flacons stonden. Verder bevonden zich daarin allerlei baarden en pruiken, geïnplanteerd op caoutchouc.

Hieruit valt op te maken, dat Raffles zijn vermomningskunst niet als quantité négligeable beschouwde, hetgeen ook inderdaad het geval was, want met behulp van al deze attributen kon hij zijn vriend en zich zelf zoodanig vermommen, dat zelfs Henderson, zijn chauffeur en Gaston, zijn kamerdienaar hem

niet herkenden. Dikwijls had hij daartoe niet eens het gewone hulpmiddel, namelijk een pruik of baard noodig.

Met zijn kleurwatertjes, die oneindig volmaakter werkten dan schminck, kon hij zijn gladde huid maken tot een rimpelig, tanig vel, de kleur zijner oogen wijzigen, zijn neus langer, zijn kaken breeder, zijn ooren grooter maken. Baarden en pruiken had hij echter somwijlen noodig als hij de een of andere bekende persoonlijkheid wilde uitbeelden.

Hij deed dat met de routine en kunstvaardigheid van een tooneelspeler, maar nog veel beter, want terwijl deze alleen op een afstand en onder kunstlicht zichtbaar is voor het publiek, moest Raffles zich in het volle daglicht vertoonen en vaak spreken met hen, die hem juist zochten.

Maar nog nimmer had iemand zijn vermomming doorzien.

Terwijl hij in zijn kleedkamer stond, dacht hij er over na welke vermomming hij zich zou kiezen.

Plotseling scheen hij een inval te krijgen. Hij begon te lachen, ging toen naar de kast en nam het costume van een voornaam Chinees eruit.

Dit had hij met veel andere zaken van zijn laatste reis meegebracht en er viel niet aan de echtheid te twifelen.

Zelfs de naphthalinelucht, die gewoonlijk aan dergelijke kleeren hangt, ontbrak niet.

Met de uiterste zorgvuldigheid trok Lord Lister het costume aan en vergat zelfs de daarbij behoorende zijden onderkleeren niet. Daarop trok hij de vilten schoenen aan, die er bij pasten en begon zich te schminken.

Daar zijn huid van nature gebruind was en door de laatste zeereis nog donkerder dan gewoonlijk was geworden, had hij in het geheel geen kleurwatertjes noodig, maar maakte alleen met een zwarte kleurstof zijn wenkbrauwen iets langer en dunner, zoodat hierdoor de stand der oogen schijnbaar anders werd.

Daarop nam hij een in goud en schildpad gevatten bril, die aan zijn gelaat het uiterlijk gaf van een Chineesch geleerde.

Ten slotte zette hij het in China gebruikelijke zwartzijden mutsje op, waar bovenop een granaatrood zijden knopje was bevestigd.

Een pruik met staart behoefde hij niet op te zetten, daar in China, elke Chinees, die zich zelf respecteert, zijn staart, als zijnde het laatste overblijfsel van slaafsche onderwerpenheid aan de Mandsjoe-dynastie, die na het instellen van de republiek van de macht is uitgesloten, af heeft laten knippen en tot de gewone korte haardracht is overgegaan.

Raffles smeerde daarom zijn donkere haren in met een speciale soort brillantine, waardoor zij nog meer gingen glimmen, plakte ze op zijn schedel vast en trok er toen een lange

spierwitte scheiding in, die van zijn voorhoofd tot in zijn nek liep, hetgeen hem een buitengewoon exotisch uiterlijk verleende. Daarop stak hij aan zijn vingers eenige ringen, nam een waaier in de hand en verliet door een zijdeur het cabinet.

Hij wilde voor zich zelf de proef nemen of hij in deze buitengewone vermomming geen achterdocht wekte en zich overtuigen of niemand hem kon herkennen.

Langs een kleine trap kon hij in de gang van het huis komen, zonder de studeerkamer, waarin Brand zich nog bevond, door te gaan.

Toen de Grootte Onbekende in de gang stond, opende hij zacht de deur, bleef op de stoep staan en belde. Er verliep eenige tijd, daarop werd de deur door den ouden kamerdienaar Gaston opengedaan.

Raffles amuseerde zich over het verbaasde gezicht, waarmee de trouwe bediende hem aankeek.

„Ik een goed vriend van uw heer Lord Aberdeen. Mijn naam Su-ki-Bit-Wou-Wang.”

Gaston, die niet wist wat hij van deze vreemde verschijning denken moest, doch begreep, dat hij den man maar niet zoo, zonder meer, kon wegzenden, trachtte den naam te herhalen en hakkelde:

„Suki biet bou Stang,” zegt u?”

Het heele gelaat van den Chinees werd een en al glimlach, toen hij hem verbeterde en zei: „Su Ki Bit Wou Wang. Gij goed onthouden. Su Ki Bit Wou Wang.”

De oude, welopgevoede dienaar keek hem hulpeloos aan en zei:

„Pardon, Sir, de naam is wel een beetje lang en tamelijk moeilijk voor mij.”

„O,” zei Raffles, „hebben in China veel langere namen. Dit maar heel kleine.”

„Ik zal eens hooren,” antwoordde Gaston met een buiging, „of mylord u kan ontvangen.”

„O,” zei Raffles, „hij zijn goed vriend — ik mee ga. Hij blij zijn, hij mij ziet. Kan toch niet naam zeggen.”

Gaston wist niet, wat hij moest doen. Maar daar hij inzag, dat het bezoek zeker geen onaangenaamheden voor zijn meester kon hebben, stond hij toe, dat de Chinees hem vergezelde.

Brand sprong verrast uit zijn fauteuil op, toen de kamerdienaar met den Chinees binnentrad.

„Pardon, Mr. Brand,” zei Gaston, „deze gentleman zegt, dat hij een goed vriend van mylord is en dat mijnheer zeer verheugd zal zijn hem te zien.”

„Ja,” bevestigde Raffles met onuitstaanbaar neusgeluid en met een vreeselijk accent, „hij heel blij zijn, mij zien. Wij veel samen beleefd in Peking.”

Brand gaf Gaston een teeken en terwijl de

kamerdienaar heen ging maakte hij een beleefde buiging voor den Chinees en zei:

„Mijn naam is Brand. Ik ben de vriend en vertrouwde van Lord William Aberdeen!”

„O, ik dat weten!” antwoordde de Chinees. „Heeft dikwijls de baron verteld van zijn vriend.”

„Zeer vleierend voor mij,” zei Brand. „Mag ik vragen met wien ik de eer heb?”

„Zeer goed,” antwoordde de Chinees, „men mij noemen Su-Ki-Bit-Wou-Wang.”

Charles Brand maakte weer een buiging. Hij had al het andere verstaan, alleen den naam van den bezoeker niet.

Hij wees met zijn hand naar een fauteuil en verzocht:

„Wees zoo goed, plaats te nemen, Sir, tot dat mijn vriend komt. Ik verwacht hem elk oogenblik.”

„Ik wachten,” antwoordde de Chinees, terwijl hij met een effen, onverstoortbaar gelaat plaats nam.

Brand zag, dat de vreemdeling oplettend in de kamer rondkeek.

Na eenige minuten van het diepste stilzwijgen zei de Chinees:

„Gij wonen zeer mooi hier in Londen. Ik niet gedacht in China, men hier zooveel als bij ons bij elkaar kon stelen.”

Pats! — — —

De stoel, waarop Brand zat, werd minstens een halven meter achteruitgeschoven.

Met groote oogen staarde Brand den zoon van het Hemelsche Rijk aan.

Was de kerel gek of wat bezielde hem?

Waarschijnlijk kende hij niet genoeg Engelsch en bedoelde hij een ander woord voor „stelen”, bedacht hij en vervolgde luid:

„Gij staat mij zeker toe, Sir, dat ik verbeter. De meubelen zijn niet gestolen, maar gekocht.”

„Ik alles weten,” glimlachte de Chinees met een doodkalm gezicht. „De meubelen gekocht, maar geld, ervoor noodig, zijn gestolen.”

„Sir!” stooft Brand op, „gij bevindt u in het huis van een gentleman, van een lord!”

De Mongool glimlachte geheimzinnig en zei door zijn neus op ijskoude toon:

„Ik weten alles! Ik zelf dief en gij klein diefje. Gij nog niet geslepen genoeg zijn!”

De jonge man wist niet of de grond onder hem golfde of niet. Hij begreep niets van dien geheimzinnigen bezoeker en wist niet, wat hij moest doen. Zenuwachtig keek hij naar den Chinees, die was opgestaan en uit een sigarettenetui, dat Raffles had laten liggen, een sigaret nam.

Op zijn gemak stak hij een sigaret aan en begon te rooken, terwijl hij onderwijl het kostbare, met diamanten en robijnen bezette étui bekeek.

Brand werd bleek van schrik, toen de Chinees met zijn vervelend neusgeluid zei:

„Zeer schoon étui, ik zulk werk mooi vinden en meenemen.”

Op hetzelfde oogenblik liet hij het étui in een der zakken van zijn wijd bruinzijden overkleed glijden.

Nu werd het den secretaris toch al te erg. Hij ging naar den Chinees toe, legde zijn hand op diens arm en zei ernstig:

„Ik hoop, Sir, dat gij schertst. Het étui moogt gij u niet toeëigenen.”

„O, waarom niet?” vroeg de Chinees op kalmen, onverschilligen toon. „Uw vriend, Mr. Raffles, kunnen zich immers nieuw stelen.”

De jonge man greep nu den arm van den Chinees met ijzeren vuist beet en trachtte hem het étui met de vrijgebleven hand weer uit den zak te halen.

„Mij loslaten!” klonk het dreigend terug, „of gij vliegen als elastieken bal in hoek.”

„Vervloekt!” schreeuwde Brand, „een dergelijke brutaliteit heb ik nog nooit beleefd. Geef het étui terug of ik neem het met geweld.”

In het volgende oogenblik echter vloog hij als een voetbal midden door de kamer en viel in een hoek op het tapijt neer.

Maar als een kat sprong hij weer op, haalde een Browning uit zijn zak te voorschijn en hield het wapen den Chinees dreigend voor.

„Geef het ding terug of ik schiet!”

„Gij weinig beleefd,” sprak de Mongool, kalm doorrookend.

Brand begreep totaal niets van den zonderlingen Chinees en besloot hem aan de praat te houden tot Raffles terug zou komen.

„Hoe komt gij ertoe,” begon hij, „om mij nog te sarren, nu gij u eerst op een manier hebt gedragen, die u werkelijk het recht beneemt, een ander te critiseeren? Gij steelt het étui van mijn vriend, gij gooit mij als een elastieken bal in den hoek en zegt dan nog tegen mij, dat ik niet beleefd genoeg ben tegenover u.”

Daar barstte de Chinees plotseling in een luid gelach uit. Brand keek verbaasd op, want dit lachen kwam hem buitengewoon bekend voor.

En nu klonk, inplaats van het neusgeluid van den bezoeker de welbekende stem van zijn vriend, die uitriep:

„Steek die proppenschietter weer in je zak, beste jongen. Ik heb maar eens willen zien, of mijn vermomming onberispelijk is. Ik zie, dat het in orde is en dat jij noch Gaston mij hebben herkend!”

„Ben je het werkelijk?” vroeg Brand en liep aarzelend, nog steeds het wapen in de hand houdend, naar Raffles toe.

„Ja, ik ben het werkelijk!” herhaalde deze,

„en ik ben blij, dat ik zulk een schitterend succes had als Su-Ki-Bit-Wou-Wang.”

„Ongelooflijk!” zei Brand, „wat zou jij een groot tooneelspeler zijn geworden, Edward!”

„Beste Charly,” zei Raffles, „om een groot tooneelspeler te zijn, is het noodzakelijk, dat men op de planken staat en beschilderde coulissen als milieu heeft. Ik ben van meening, dat men in het werkelijke leven een veel grooter acteur moet zijn, als men succes wil hebben.

„Doch maak je nu gereed en steek je in de uniform van een gardeluitenant, dan gaan wij samen naar den schouwburg. Ik, alsof ik een Chineesch afgevaardigde ben van het gezantschap en jij als luitenant, mij door de Engelsche regeering als adjudant toegevoegd.”

Een half uur later verliet het tweetal in de Rolls Royce met Henderson aan het stuur de woning van Lord Lister om zich naar den schouwburg te begeven.

De Londenaren, die gewend zijn, vreemdelingen te zien, keken gedurende de voorstelling toch vol belangstelling naar den Chinees, die naast een gardeluitenant in een loge dichtbij het tooneel zat.

Raffles interesseerde zich intusschen het meest voor een zijloge, waarin een beeldschoone, donkere dame zat met fonkelende oogen, die blijkbaar in de beste stemming den naast haar zittenden gentleman pikante dingen in het oor fluisterde, waarover deze, zonder op zijn omgeving te letten, luidkeels lachte.

„Wie is die dame? Ken je haar?” vroeg Brand op zachten toon.

„Ja!” zei de Chinees door zijn neus. „Het is een der sterren van het Drury Lane theater, Miss Martha Raabe.”

„En wie is de heer, die naast haar zit?” vroeg Brand.

„Ik heb haar den naam een paar keer hooren noemen,” zei Raffles. „Hij is de bekende Sir Edwin Harper, de voorzitter der vereeniging ter bevordering der goede zeden. Daar ontbreekt inspecteur Baxter nog maar aan om een waardig klaverblad te vormen.”

„Het zou ook een klaverblad van vier kunnen worden,” zei Brand, „als Baxter ook met een dame kwam!”

Als om de waarheid van dit gezegde te bewijzen ging op dit oogenblik de deur open en — hoofd-inspecteur Baxter trad binnen in rok gekleed, met een roode anjer in het knoopsgat, terwijl aan zijn arm een slanke sylphide zweefde met eigenaardige roodblonde krulletjes, een brutaal wipneusje en zeer slanke vormen.

Ook zij was buitengewoon vroolijk, klopte den inspecteur voortdurend op den schouder en noemde hem „mijn oudje”, terwijl hij haar teeder met „schatje” aansprak.

Sir Edwin begroette het tweetal met een vertrouwelijk lachje en hij zei met zijn dikke stem:

„Goeden avond, Miss Hänsch. Good evening Mr. Baxter.”

Daarop wendde hij zich tot laatstgenoemde, dien hij reeds met jij en jou aansprak:

„Zeg eens, doe mij het genoegen, hier naast mij te komen zitten, opdat Martha niet meer naar die loge dáár kan kijken, waar die vervloekte Chinees zit. Zij stelt, geloof ik, veel te veel belang in de slangenooogen van dien kerel.”

„All right,” antwoordde de hoofd-inspecteur en nam op den aangewezen stoel plaats, zoodat zijn arm dien van Raffles bijna aanraakte.

De tooneelspeelster met de zwarte schitteroogen zei nu op eenigszins beleedigden toon:

„Je maakt je belachelijk, Edwin, denk je heusch, dat ik verliefd zal worden op een Chinees?”

De slanke Miss Hänsch lachte spottend en zei:

„Nu, hoor eens, jij doet precies alsof Edwin knapper is dan de Chinees. Ik geloof, dat wij het eerst verliefd worden op den persoon, die het meeste geld heeft.”

Sir Edwin Harper wierp haar een woeden-blik toe, dien zij met een brutaal lachje beantwoordde, waarop hij zei:

„Well, als het op het meeste geld aankomt, dan denk ik mij wel met den Chinees te kunnen meten. Ik heb Miss Martha vandaag nog pas een chéque van 1000 pond sterling gegeven.”

De oogen van Miss Hänsch fonkelden van hebzucht, toen zij die hooge som hoorde noemen.

„Is dat waar, Martha?” vroeg zij op spijtigen toon.

„Natuurlijk,” antwoordde deze, „waarvoor is hij anders bankier?”

Daarop wendde Miss Hänsch zich tot Baxter met de woorden:

„Heb je gehoord, hoe netjes je vriend zich tegenover mijn vriendin heeft gedragen?”

De inspecteur knikte toestemmend en zei:

„Zeker, mijn kind, hij is bankier en heeft het geld er voor!”

„Och kom,” lachte het meisje spottend, „met de bankiers is het lang niet altijd zuiver spel. Ik heb al verscheidene van hen uit Londen zien verdwijnen, nadat zij den armen menschen hier hun geld afhandig hadden gemaakt.

Ik moet er ook zoo eentje zien te vinden.

Jij bent me te zuinig. Wat doe je eigenlijk voor de kost?”

De hoofd-inspecteur van politie, die de kleine actrice pas sinds een paar dagen kende, durfde haar zijn werkelijke betrekking niet

noemen en daar hij niet wist, wat hij zou antwoorden, zei hij:

„Ik ben president!”

Beide dames keken hem met scherpe blikken aan, waarop Miss Hänsch vroeg:

„Wat voor een soort van president?”

„Dat komt er niet op aan,” antwoordde Baxter.

„Ja,” lachte Sir Edwin, „als je dat zoudt hooren, zou je vreeselijk schrikken en misschien hard wegloopen.”

„Zoo?” lachten zij beiden, „is hij misschien president van de rechtbank?”

„Och, vraag toch niet verder,” weerde Baxter af, „kijkt nu naar de voorstelling en dan gaan wij soupeeren.”

Op hetzelfde oogenblik ging het licht in de zaal uit en het voetlicht aan. Een oogenblik later zette het orkest in en ging het gordijn op.

Het was een variété-voorstelling en amusant genoeg, maar de beide meisjes in de loge hadden ongetwijfeld al zoo vaak dergelijke voorstellingen gezien, dat zij er niets meer om gaven, want zij zaten voortdurend met elkaar te kletsen en te gieghelen.

Sir Edwin Harper merkte zeer goed, dat zij hem voor den gek hielden, maar hij hield zich stil, totdat het nummer was afgelopen.

„Houdt op met die flauwe aardigheden!” riep hij toen uit, „jelui bent niet erg beleefd. Sinds ik je vandaag dat geld heb gegeven, schijn je te denken, dat je mijn vriendschap niet meer noodig hebt.”

Miss Raabe lachte.

„Wat is 1000 pond!” zei zij. „Ik had verleden jaar een vereerder, met wien ik in Monte Carlo en Nizza ben geweest, die heeft mij zijn geheele vermogen gegeven.”

„En wat is er van dien man geworden?” vroeg Baxter.

„Hetzelfde, wat ik met het geld deed,” lachte Miss Raabe. „Beide gingen aan den rol. Hij is nu ergens in Amerika glazenwasscher.

„Maar dezen keer ben ik verstandiger. Ik laat het geld niet weer door mijn vingers glijden en als ik 10.000 pond bij elkaar heb, ga ik stil leven als een voorname dame.”

„Wel,” knikte de bankier, „die 10.000 pond zal je wel gauw bij elkaar hebben. Van mij alleen heb je tot dusverre 7000 gehad.”

„7000 pond? Drommels, dat is veel geld!” merkte Baxter op.

„Hij heeft het er immers voor,” lachte het meisje, „hij is immers bankier!”

Bij die woorden maakte zij een beweging van iemand, die geld wegneemt, zoodat de drie anderen lachten.

„Een net klaverblad,” fluisterde Brand, wien geen woord van het gevoerde gesprek was ontgaan, in de richting van Raffles.

Zijn vriend knikte toestemmend.

Toen de voorstelling ten einde was en Raf-

fles den schouwburg verliet, zei hij tot Brand:

„Zeg Charly, wil je wel gelooven, dat men Londen werkelijk een dienst zou bewijzen, wanneer men die vereeniging ter bevordering der zedelijkheid eens ging ontleden?

„Die vereeniging moet ontbonden worden, en de leden ontmaskerd.

„Men walgt letterlijk, als men bedenkt, dat dit de mannen zijn, die zedepreeken houden voor het volk. Met deze beide broeders zal ik mij, om te beginnen, wat bezighouden.”

Daarop werd het onderwerp niet meer aangeroerd; zij gingen soupeeren en reden al vroeg naar huis terug.

Doch vóór dat de Groote Onbekende zich ter ruste begaf, zei hij:

„Ik heb een schitterend plan gemaakt en ben van plan voorloopig als Chinees in Londen te blijven rondloopen.

Onthoud goed mijn naam: „Su-Ki-Bit-Wou-Wang!”

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

VIERDE HOOFDSTUK.

Su-Ki-Bit-Wou-Wang op het oorlogspad.

Midden in Regentstreet bevindt zich een klein maar fraai kantoorgebouw, waar op den gevel met groote gouden letters staat: Edwin Harper & Co. Bankiers.

Deze firma was het uitsluitend eigendom van Sir Edwin Harper, die in zijn goeden tijd werkelijk uitstekende zaken had gemaakt.

Trouwens het kantoor stond nog steeds als gunstig bekend, daar niemand wist, dat de eigenaar der zaak sedert hij zich aan een lichtzinnige levenswijze had overgegeven en met variété-actrices en cocottes verkeerde, veel geld had uitgegeven. Meer dan hij zijn persoonlijk vermogen kon noemen. Eerst had hij getracht dit geld op zijn huishouden te bezuinigen, want Sir Edwin was getrouwd, maar dit was onmogelijk, daar zijn echtgenote, die evenals zijn kinderen schandelijk door hem

werd verwaarloosd, reeds met zeer weinig huishoudgeld moest zien toe te komen.

Toen dat dus niet ging, nam hij wat uit de deposito-kas van zijn kantoor en daar dit goed ging, had hij steeds meer genomen, tot er een aanzienlijk tekort ontstond.

Hij hield echter van deze kas zelf de boeken onder eigen beheer, zoodat niemand daarvan iets merkte en nu begon hij, om te zien de geleden verliezen weer in te halen, grof te speculeeren, hetgeen, alsof de duivel er mee speelde, natuurlijk glansrijk mislukte.

Op deze wijze kon Sir Edwin Harper voor het oog van de wereld zijn stand en rijkdom nog ophouden, niettegenstaande hij er in werkelijkheid slecht voorstond en een schandelijk bankroet hem elk oogenblik aangrijsde.

Op den middag na den avond, die hij met

Miss Raabe, welke kleine duivelin zijn ongeluk was geworden en met Inspecteur Baxter en diens gezellin in het variété had doorgebracht, kwam een voornaam Chinees, die in een groote automobiel arriveerde, het kantoor binnen, gaf zijn kaartje af en vroeg om den directeur te spreken.

Sir Edwin, die het kaartje van den portier ontving kon eerst uit de vreemde letterteekens geen wijs worden, maar even later bemerkte hij, dat op den achterkant van het kaartje een naam stond in gewone Latijnsche letters en eindelijk spelde hij: Su-Ki-Bit-Wou-Wang.

Een vage voorstelling van een Chinees, die den vorigen avond in een loge naast hem had gezeten, vloog door zijn hoofd.

Tegelijkertijd kwam een gevoel van jaloeschheid in hem op, daar zijn geliefde, Miss Raabe, te veel belang in den Mongool had gesteld.

Hij dacht eenige oogenblikken na, of hij den man zou ontvangen of niet en besloot toen tot het eerste.

„Su-Ki-Bit-Wou-Wang!“ stelde de Chinees zich voor in zijn nasaal Engelsch, toen hij tegenover Harper stond.

„Ik komen uit Peking.“

De bankier fronste de wenkbrauwen en wierp den bezoeker een niet zeer vriendelijken blik toe.

Het was werkelijk de man, aan wien hij zich in den schouwburg had moeten ergeren.

„Wat wenscht gij van mij?“ vroeg hij kort. „Het is aanstonds beurstijd en ik heb het zeer druk.“

„O, dat niets hindert,“ zei de Chinees. „Bij ons in Peking wij doen alle zaken gedurende de beurs. Wij daar hebben veel tijd!“

„Dat is best mogelijk,“ antwoordde de bankier. „Wij in Londen hebben zeer weinig tijd. Zeg mij in korte woorden, wat gij wenscht!“

De zoon van het Hemelsche Rijk maakte een buiging en zei:

„Ik vernemen, dat gij president van de schoone vereeniging der bevorderde zedelijkheid en deugd. Ik zou willen verzoeken, als vreemdeling, in de vereeniging te worden opgenomen.“

„Dan moet gij u tot den tweeden voorzitter wenden,“ antwoordde de bankier onvriendelijk. „Hij moet voor dergelijke dingen zorgen.“

„Hoe heeten de tweede president?“ vroeg de Chinees.

„Hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard,“ luidde het antwoord.

„Ik dank u zeer, maar ik niet weten adres van dezen man. Ik u verzoeken, mij eenige regels voor dien man mee geven,“ brabbelde de Chinees.

Sir Edwin Harper, die blij was, dat hij den onwelkomen bezoeker zoo gauw weer kwijt raakte, nam een stuk papier, schreef het adres

en een paar woorden erop, met verzoek aan Baxter om den Chinees voor het volgende diner der vereeniging, dat weer op Donderdag in hotel Cecil gehouden zou worden, een uitnoodigingskaart te verstrekken.

Met veel buigingen ging de Chinees heen en de bankier begaf zich naar de beurs.

De Chinees was intusschen naar het hoofdbureau van politie gegaan en verwekte daar groot opzien bij de beambten.

Baxter was juist in het bureau gekomen en daar hij zware hoofdpijn had wegens te weinig slaap, trachtte hij zijn slechte bui te koelen op zijn secretaris Marholm.

Deze luisterde doodkalm naar de scheldwoorden van zijn chef en stopte zijn pijp, alsof hij niets van al het gevloek van Baxter hoorde.

„Wat is er voor nieuws?“ vroeg hij eindelijk op barschen toon.

„Dat wilde ik u juist vragen,“ antwoordde Marholm. „Gij ziet eruit, alsof gij heel wat te vertellen hebt.“

„Houd je b...!“ bulderde Baxter. „Ik heb geen zin om je flauwe aardigheden aan te hooren.“

„Dat is ook niet noodig, inspecteur,“ antwoordde de secretaris. „Gij schijnt flink katterig te zijn!“

„Wat gaat jou dat aan?“ snauwde de politie chef.

„Met uw verlof, heel veel!“ gaf Marholm kalm ten antwoord. „Gij schijnt mij als een soort zondebok te beschouwen. Raas en tier tegen een ander, alstublieft. Dat gevloek maakt op mij geen indruk meer!“

„Wilt je mij soms de les lezen?“ vroeg Baxter op scherpen toon.

„De hemel beware mij! Ik denk er niet aan,“ antwoordde Marholm. „Dat zou vergeefsche moeite zijn.“

„Sir!“ stooft Baxter weer op terwijl zijn oogen bijna uit zijn hoofd puilden.

Als antwoord blies de Vloer hem een dikke rookwolk in het gezicht.

Gelukkig trad op dat oogenblik een politieagent binnen en meldde:

„Een Chinees wenscht hoofd-inspecteur Baxter te spreken.“

Vol verbazing keek Baxter den agent aan.

„Een Chinees? Wat moet die hier doen?“ vroeg hij.

De agent haalde de schouders op en Marholm mompelde iets binnensmonds.

„Breng den Chinaman hier!“ beval de chef.

Eenige oogenblikken later trad de Chinees het bureau binnen, neeg driemaal en zei in de bloemrijke taal van zijn land:

„Ik zie de zon opgaan en voel mij gelukkig, den hoogen politiemandarijn van Londen, de geweldige vuist van het Engelsche Rijk, voor mij te zien. O, ik mij voelen zeer gelukkig!“

„Wat is dat voor gekkentaal?" vroeg Marholm en nam den vreemdeling vol belangstelling op, die op iemand, dien hij kende, scheen te gelijken. Tevergeefs bedacht hij echter, wie het kon zijn.

Ook Baxter kwam de Chinees bekend voor.

De vele champagne van den vorigen nacht had echter alle herinnering van het theater bij hem uitgewischt.

Maar hij zei toch:

„Ik moet u reeds meer hebben gezien, Mister —"

„Su-Ki-Bit-Wou-Wang uit Peking!" zei Raffles.

„Juist, Sir Stucki-Kit-Stink-Stank", antwoordde Baxter.

„No, no," verbeterde de Chinees, „ik niet Stink Stank, maar Su-Ki-Bit-Wou-Wang! Geen mensch hier in Londen mijn naam kan uitspreken."

„Ja," lachte de Vloo, „daar is ook groote vaardigheid voor noodig."

Baxter had last van een helder oogenblik en stelde voor om den naam af te korten en eenvoudig Mister Wang te zeggen, hetgeen Raffles goed vond.

Nu overhandigde de Chinees hem den brief van Sir Edwin Harper.

„Allright!" antwoordde Baxter, nadat hij hem had gelezen. „Hier hebt gij een kaart, het zal ons een groote eer zijn, u als onze gast bij ons te zien."

De Chinees glimlachte geveid en antwoordde:

„O, ik hopen, dat daar nog meer zijn zulke schoone dames." —

„Dames?" vroeg Baxter met schrik. Nu herinnerde hij zich plotseling, dat hij den zoon van het Hemelsche Rijk in den schouwburg had gezien.

„Ja, dames," knikte de Chinees. „Ik u immers gisteravond zag met dames, met zeer schoone dames in den schouwburg. Weinig kleeren. Bloot armen! Bloot rug! Mooi! Mooi!"

Baxter werd rood. Hij had den Mongool graag een oorvijs gegeven.

„Gij vergist u, dat waren onze dames niet," antwoordde hij, om zijn figuur tegenover zijn secretaris te redden.

„O, ik begrijpen," glimlachte de Chinees, „dat waren gekochte dames, niet getrouwde dames. O, ik ook graag weten wil, hoe duur zulke dames!"

„Wacht eens," zei Baxter, die begreep, dat Marholm vol inwendig genoeg zat te luisteren, „nu herinner ik mij eerst, wat gij bedoelt. Het was mijn zuster en de echtgenoot van een mijner vrienden, die met ons in de loge zaten."

„Zeer schoone zuster, zeer schoone vrouw! Veel bloot! Mooi! mooi! Nu, ik niet verder

storen, ik gaarne komen Donderdag. Tot weerziens!"

„Tot weerziens!" groette Baxter terug en herademde, toen de onaangename bezoeker eindelijk het bureau verliet.

Nauwelijks was de deur achter den Chinees gesloten, of de Vloo vertrok zijn gelaat tot den breedsten glimlach, dien hij te voorschijn kon brengen.

„Waarom grijnst gij zoo?" vroeg zijn chef, die dit lachen kende.

„Waarom zou ik niet lachen?" vroeg Marholm, „ik amuseer mij!"

„Hopenlijk niet over mij!" barstte Baxter los. „Ik bedank daarvoor."

„Gij moet u niet alles dadelijk zoo aantrekken," zei Marholm, „ik had nooit gedacht, dat gij zoo aantrekkelijk waart!"

De chef rolde met zijn oogen en daar Marholm kalm bleef glimlachen, sloeg hij met de vuist op tafel en schreeuwde:

„Wilt gij nu eindelijk eens ernstig kijken?"

„Ik denk er niet aan," antwoordde Marholm, „in de dienstvoorschriften staat nergens, wat voor een gezicht men moet zetten!"

„Vervloekte kerel!" riep Baxter uit en toen hij Marholm nog steeds vroolijk zag lachen, sprong hij van zijn stoel op, balde zijn vuisten en beet hem toe:

„Als je nu nog doorgaat met dat gegrijs, gooi ik je de deur uit!"

„Ik wou dat 't waar was!" zuchtte de Vloo, „ik verlang onuitsprekelijk naar frissche lucht! Je stinkt namelijk naar —"

„Wat zeg je, stink ik?" schreeuwde Baxter, paars van woede.

„Ja, zeker," bevestigde de secretaris. „Je schijnt nog niet nuchter te zijn! De Chinees schijnt je gisteravond goed opgenomen te hebben. Geloof je zelf iets van die vrouw en zuster?"

„Ik geloof altijd, wat ik zelf vertel", riep de hoofd-inspecteur met overtuiging uit.

Inplaats van te antwoorden, vertrok Marholm weer zijn gelaat tot dien breeden grijs, die Baxter woedend maakte.

Weer barstte hij los en verbood Marholm te lachen.

Maar daar de Vloo nog steeds geen aanstalten maakte, om ernstig te kijken, kon Baxter zich niet meer bedwingen en schreeuwde:

„Er uit! Ik ontsla je zoolang uit den dienst, totdat je weer een ernstig gelaat vertoont. Er uit!"

De hoofd-inspecteur had nauwelijks het laatste woord gesproken, of Marholm sprong zoo vlug hij kon van zijn stoel op, greep zijn hoed en snelde naar de deur.

Daar keerde hij zich om en liet vóórdat hij het bureau verliet, zijn chef nog eens zijn breedlachenden mond zien en nam met een

knipoogje, dat veelbeteekenend was, afscheid van Baxter.

De deur viel achter hem in het slot en — dat was geen oogenblik te vroeg, want Baxter had een inktpot opgenomen en hem dien nagegoooid.

Ook Raffles in zijn chineesche vermomming had met veelzeggend glimlachje het hoofdbureau van politie verlaten.

Op den hoek bij Parliamentstreet stond Henderson met zijn auto te wachten en Raffles had maar voor het instappen, om zich naar het Drury Lane Theater te begeven.

Nadat hij den portier een fooi had gegeven, vernam hij van dezen het adres der actrice Miss Raabe.

Hij gaf den chauffeur den naam der straat en het nummer op en bevond zich een kwartier later voor het kleine huis met één verdieping, waar een voorname rust heerschte.

Lord Lister behoefde niet lang te wachten. Een aardig kamermeisje, gekleed in keurig zwart japonnetje met wit schortje, doorschijnende zijden kousjes en coquet wit mutsje met breede linten op het hoofd, vroeg hem, wat hij wenschte en glimlachte ondeugend bij het zien van den Chinees.

Raffles gaf ook haar zijn Chineesch visitekaartje, waarmee zij verdween.

Reeds de vestibule, waarin Raffles zich bevond, getuigde ervan, dat de bewoonster van het huis een uitstekenden smaak moest hebben, gepaard gaande aan grooten rijkdom, of wel, en Raffles wist, dat dit laatste het geval was, dat zij schatrijke aanbidders had.

Terwijl hij de meubelen en curiositeiten bewonderde, die de vestibule versierden, kwam het kamermeisje terug en zei:

„Miss Raabe verzoekt u, binnen te komen.”

Zij geleidde den bezoeker langs een trap naar boven en liet hem binnen in een boudoir, waaraan een grooter muzieksalon grensde.

Hier heerschte buitengewone weelde, die bijna iets overdadigs had.

Nauwelijks was de Chinees het boudoir binnengegaan, of hij hoorde het ruischen van een zijden sleep in het muzieksalon en een oogenblik later trad Miss Raabe in een met kanten bezet ochtendkleed binnen, dat haar lichaam als een glanzende slangenhuid omgaf.

Onmiddellijk herkende zij den Chinees uit het Lyceumtheater van den vorigen avond en, terwijl zij glimlachend haar parelwitte tanden liet zien, riep zij uit:

„O, dat is charmant, Mr. Jucki-Bit! Jammer dat ge zoo'n langen naam hebt, ik zal u eenvoudig mr. Jucki noemen — — Mijn lieve Mr. Jucki, ik ben zeer, zeer verheugd, kennis met u te maken en ik hoop, dat gij voldoende Engelsch verstaat, opdat wij elkaar kunnen begrijpen.”

„O, zeer zeker, wij elkaar zullen begrijpen,” antwoordde Raffles, „en als gij niet mijn Engelsch verstaat, zult gij mijn Chineesch wel begrijpen. In de liefde Engelsch en Chineesch volkomen gelijk zijn. Ik ben zeer vol geestdrift voor uw schoon gelaat!”

„Zoo?” glimlachte Miss Raabe gevleid, „maar gij hebt gelijk! Sir Edwin Harper, een goed vriend van mij, zei onlangs, dat mijn gelaat een ongeschreven gedicht was.”

„Nu, dat betwijfelen ik moet,” zei Raffles. „Men ziet lijnen, waarop een gedicht te schrijven men zou kunnen!”

„Foei, hoe hatelijk!” riep Miss Raabe uit met een coquet lachje.

„Ik weet, dat ik ben hatelijk, maar daarvoor is mijn geld zeer goed,” antwoordde de Chinees. „Men houden daarom van mij veel en zeggen, dat ik zeer net mensch zijn. Gij zult dat ook nog van mij zeggen.”

Miss Raabe keek hem met een smachtenden blik aan en lispelde:

„Als gij heel lief voor mij wilt zijn! Maar gij moet mij niet te lang laten wachten, anders zeg ik het tegendeel. Voor alles, mijnheer, ben ik dol op brillanten”.

„Daarmee kan ik van dienst zijn!” antwoordde Raffles, „ik niets ken van brillanten, maar ik goede chèques heb en daarvoor mijn vriendinnen brillanten kunnen koopen. Dan kunnen zij mij niet verwijten, wanneer zij door Engelsche koopmannen bedrogen worden.”

„Gij hebt gelijk,” knikte de schoone. „Hebt gij misschien toevallig zoo'n chèque bij u?”

„Ik die dragen altijd bij mij. Zouden gij gaarne een willen hebben?” vroeg de Chinees haar met een schuinschen blik aanzierend.

Miss Raabe antwoordde zuchtend:

„Ja, mijnheer, ik verlang er naar. Maar gij schertst zeker?”

„O neen,” verzekerde de Chinees, „ik schertsen niet over zulke onderwerpen,” en met de onverschilligheid van iemand, die over millioenen beschikt, haalde hij zijn chèqueboek uit zijn wijden zak en vroeg:

„Hoe groot wenschen gij, vriendin van mijn hart, een chèque?”

Miss Raabe keek haar bezoeker verbaasd aan. Een dergelijke edelmoedigheid was haar vreemd. Zij wist niet, wat zij zou antwoorden.

Maar de Chinees kwam haar te hulp en zei:

„Ik denken, dat een net brillanten sieraad zullen kosten 1000 pond sterling?”

De hebzucht ontwaakte in Miss Raabe.

Iemand, die haar zonder slag of stoot 1000 pond sterling wilde geven, zou ook nog wel meer voor haar over hebben.

„Ik merk wel,” zeide zij met een onschuldige lachje, „dat gij nog nooit brillanten sieraden hebt gekocht, Mr. Jucki, anders moest gij we-

ten, dat men voor een dergelijk bedrag geen mooie steenen kan bekomen."

"Gij gelijk hebben," zei de Chinaman, "ik werkelijk in mijn leven nog nooit brillanten gekocht hebben."

Met deze woorden sprak de Grootte Onbekende de waarheid, want alle brillanten, die hij tot dusverre had bezeten, had hij den eigenaar afgenomen.

"Mooi," zei hij, "zeg dan, hoeveel geld men noodig voor brillanten."

Miss Raabe was dicht naast den Chinees gaan zitten en zijn hand streelende, zei zij:

"Mijn lieve, bruine Jucki. — — nietwaar, gij zijt immers mijn lieve, bruine Jucki? Reeds gisteren in den schouwburg stelde ik belang in u en bewonderde uw mooie zwarte oogen."

Zij streek met haar zachte hand over de slanke goed verzorgde handen van haar nieuwen vriend.

"Ik wilde weten, hoeveel kosten brillanten!" zei deze.

"Ja, ziet gij, mijn lieve Jucki," antwoordde zij, "ik weet niet, of gij genoeg van mij houdt. Ik heb een aanbiddler, die mij 10.000 pond sterling heeft beloofd, als ik hem mijn liefde wilde schenken!"

"Beloofd!" riep Raffles uit, "ik niet beloven, maar doen!"

"Hij heeft mij al 7000 pond gegeven, lieve Jucki!"

Zij liet reeds het woordie „Mister" weg, wat de Grootte Onbekende met genoeg opmerkte. Hij zei:

"O, ik u ook kan geven zooveel en nog meer. Ik u geven wil een chèque op de Bank van Peking van 10.000 pond sterling, als de schoone miss mij wil schenken haar liefde."

Zij reikte hem haar hand, die schitterde van de juweelen en antwoordde:

"Geef mij uw chèque en ik zal zooveel van u houden, dat gij niet naar China wenscht terug te keeren".

"A l l r i g h t, Miss Martha," zei de Chinees, "hier is mijn chèque".

Hij vulde een formulier in en gaf het haar. Nauwkeurig las zij het en vroeg:

"Moet ik de chèque naar de Bank van Peking zenden?"

"Gij hem niet moeten zenden. Gij kunnen chèque geven aan Engelsche Bank en na vier weken geld laten uitbetalen. De Bank zullen zich het geld van Peking laten komen."

"Dat is lang," antwoordde Miss Raabe, "vier weken! dan moet gij ook nog vier weken wachten voordat ik u mijn liefde schenk."

"Ik gaarne wachten," zei de Chinees, "ik echter hoop, u te mogen bezoeken."

"O ja," lachte Miss Raabe, "dat moogt gij. Ik sta u zelfs toe, mij naar den schouwburg te vergezellen, soupers voor mij te bestellen, gij moogt met mij gaan wandelen en kleine reke-

ningen, die ik hier en daar in winkels heb, voor mij betalen."

"Ik met grootste genoegen dat doen zullen", antwoordde Raffles.

Op dit oogenblik hoorde men een auto voor het huis stil houden en Miss Raabe snelde naar het raam.

Nauwelijks had zij een blik naar buiten geworpen, of zij zei zeer ontsteld:

"O mijn hemel, wat moet ik nu doen? Daar komt mijn vriend Sir Edwin Harper en wanneer hij u en mij hier samenvindt, zou hij u uit jaloezie misschien uitdagen."

De Chinees sprong verschrikt op en riep:

"Uitdagen! Wat is uitdagen? Misschien vechten met geweren of pistolen? Boem! Boem! Gat in hoofd. Ik daar geen zin in. Mijn hoofd kan daar niet tegen!"

Men hoorde reeds de straatdeur open- en dichtgaan en er was niet veel tijd te verliezen.

Gejaagd zei Miss Raabe:

"Kom gauw mee, gij moet u verbergen in mijn kleerkast. Ik heb daar een schuilplaats laten aanbrengen, waar niemand u kan vinden."

Zij voerde hem door het salon, waaraan haar slaapkamer grensde en hierdoor naar een kleedkamer, waarin aan den muur een groote kleerkast met drie deuren stond.

Zij opende echter geen dezer deuren, maar drukte aan een der zijkanten op een lijst en geruischloos opende zich een smalle deur, die echter juist breed genoeg was om een mensch van gewonen omvang door te laten.

Daarachter bevond zich een geheel afgescheiden ruimte, waarin zelfs een zitplaats was aangebracht.

"Hier moet gij wachten, mijn lieve Jucki, totdat ik er u weer uitlaat," zei Miss Raabe.

"De zaak er gevaarlijk uitzien", meende de Chinees; "maar ik hopen, dat gij mij niet te lang zullen laten wachten. Is Sir Edwin werkelijk zoo gevaarlijk een man?"

"Zeer gevaarlijk, mijn lieve Jucki!" zei Miss Raabe hem voor zich uit duwend. "Haast u nu, ik hoor hem al in het salon."

In het volgende oogenblik bevond Raffles zich in de kast en nauwelijks was de deur achter hem gesloten, of hij hoorde door de dunne houten deur de woedende stem van den bankier.

"Waar zit je eigenlijk?"

"In mijn kleedkamer", antwoordde Miss Raabe, zoo kalm mogelijk. "Waarom schreeuw je zoo? Je gedraagt je sinds eenigen tijd niet zeer „gentlemanlike"."

De bankier was binnengekomen en keek met wantrouwende bliksken om zich heen.

"Ben je alleen?" vroeg hij.

"Natuurlijk! Wat beteekent die gekke vraag?"

"Omdat ik weet, dat je bezoek hadt!"

„Bezoek?" vroeg zij, zacht lachend. „Ik geloof, dat je spoken ziet!"

„Spoken? Dan zeker van vleesch en bloed! Waar is de man, die je heeft bezocht?"

„Houd nu toch op! Als ik je zeg, dat er niemand bij mij is, dan is dat zoo!"

Raffles hoorde, hoe de bezoeker naar de kleerkast ging en die opende.

„Wat zoek je onder mijn kleeren?" vroeg de actrice. „Interesseeren mijn costuums je? of wil je je er persoonlijk van overtuigen, dat mijn garderobe, zooals ik je reeds herhaaldelijk vertelde, noodig moet worden aangevuld? Ik heb iedere japon al twee maal gedragen en zou graag weer eens een paar nieuwe costuums willen hebben."

De bankier luisterde niet, hij schoof de kleeren op zij en ging nu naar het met zware zijden damastgordijnen behangen bed, dat hij eveneens doorzocht.

Zij lachte opnieuw hoonend toen hij met een woedende stem zei:

„Ik heb in je salon het bewijs gevonden, dat er iemand bij je is, wil je nog ontkennen?"

„Bah!" antwoordde zij en haalde minachtend de schouders op. „Ik ben zeer nieuwsgierig, wat je gevonden hebt."

„Kijk," zei hij en hield haar het visitekaartje van den Chinees voor de oogen, „ken je dit kaartje?"

„O! — dat! — — —" antwoordde zij langzaam, „natuurlijk ken ik dat kaartje. Die malle Chinees kwam vanochtend, maakte mij zijn opwachting en ik was blij, toen ik hem weer kwijt was. Je ziet dus, dat ik op nog meer mannen indruk maak dan op jou!"

„Tart mij niet!" schreeuwde hij woedend, „of ik zou mijzelf kunnen vergeten. Is het werkelijk waar, dat de Chinees niet meer bij je is?"

Weer antwoordde zij minachtend: „Bah!" en vervolgde:

„Ik zou niet weten, waarom ik de aanwezigheid van dien heer, als hij nog hier was, zou verzwijgen. Ik ben je daarover echter geen rekenschap verschuldigd!"

„Zoo?" zei hij. „Is het kapitaal, dat ik tot heden aan je heb opgeofferd, niet de moeite waard?"

„Je hebt niets aan mij opgeofferd, want het geld behoort aan je vrouw," antwoordde zij op ijskouden toon. „Bewijs mij eerst, dat je inderdaad een offer voor mij kunt brengen."

Hij drukte haar arm zoo hartstochtelijk tegen zich aan, dat zij een kreet van pijn gaf. Daarop haalde hij een pakket uit zijn borstzak, dat 1000 pond aan bankpapier bevatte en riep uit:

„Zottin, geloof je werkelijk, dat ik geen offer voor je zou kunnen brengen? Hier, neem dit geld! Je verlangt 10.000 pond van mij,

7000 heb ik je al gegeven en wel, zooals je weet, het geld van mijn vrouw.

„De rest hoopte ik te winnen door beurs-speculaties, maar dat is mislukt.

„Om echter aan je wenschen te voldoen, heb ik de gelden van mijn cliënten uit mijn brandkast genomen en voor je meegebracht. Je ziet dus..."

Zij vlijde zich nu tegen hem aan als een groote witte kat en, liefkoozend fluisterend, zei zij:

„Ik wist wel, dat je liefde grenzeloos is. Ik zal je nooit bedriegen. Kom, laat ons nu gaan scupeeren!

„Ik zal al je zorgen verdrijven en het geld, dat je je cliënten hebt onteigend, zal je wel gauw terug verdienen."

Zij trok Sir Edwin Harper, die nog eens met onderzoekende blikken rondkeek, in het salon en begaf zich met hem naar een kleine eetkamer aan de achterzijde van het huis.

Nauwelijks had het tweetal de kamer verlaten, of Raffles opende de kast van binnen en trad er uit te voorschijn.

Zacht sloop hij door de slaapkamer rond en ontdekte naast het bed een kleine ijzeren geldkist, die geopend was en waarin brillanten van groote waarde lagen.

Daarin lag ook, in kleine pakjes verdeeld, een bedrag van bijna 10.000 pond, die Miss Raabe zelf bewaarde, daar zij een hekel aan Banken had.

Met onderzoekende blikken bekeek Raffles dit alles en mompelde:

„Het is de moeite waard, met dit dierage een liefdesgeschiedenis te beginnen; een dergelijke gevaarlijke slang moet onschadelijk worden gemaakt."

Een geluid in de eetkamer deed hem haastig in de kast terugkeeren.

Toen hij er weer in zat, ontdekte hij, dat een roset van het houtsnijwerk verschoven kon worden, zoodat men in de kamer kon kijken.

De bankier en de actrice kwamen weer binnen en hij kon duidelijk zien, hoe de schoone het geld in het kistje borg.

Daarop verlieten zij de kamer weer.

De Groote Onbekende hoorde nu den bezoeker zeggen:

„Ik zal dus precies om zeven uur bij je zijn en verzoek je, mij niet lang te laten wachten. Wij zullen naar het Criterium-Theater gaan. En dan moet ik in elk geval tegen 10 uur een uurtje naar de vergadering."

„Hè ja," antwoordde zij, „ik heb er mij al op verheugd. Er moet een aardig stuk worden gegeven. Ik blijf natuurlijk in den schouwburg!"

Zij glimlachte spottend, wat hij niet opmerkte.

Hierna verlieten zij de kamer en Raffles wachtte geduldig op de dingen, die zouden komen.

Ongeveer tien minuten later werd de geheime deur door de geliefde van den bankier geopend.

Zij keek hem schalksch aan met haar zwarte oogen en met een overmoedig lachje riep zij:

„Ik heb den ouden gek naar huis gestuurd. Hij had geen honger en nu moet jij met mij soupeeren, mijn lieve Jucki.”

Zij sloeg haar arm om Raffles' hals en trok hem met zich mee.

„Zeer schoone hand, zeer schoone arm,” fluisterde de Chinees, schijnbaar vol verrukking. „Ik houden van bloote vrouwenarmen. Mooi! Mooi!”

„All right!” lachte zij, „als je heel lief bent, laat ik je na het souper nog meer zien.”

„Zeer groote kostbaarheid voor mij zal dat zijn!” zei de Chinees, terwijl hij met zijn geheele gelaat glimlachte, zijn oogen tot spleetjes werden en hij met de punt van zijn tong langs zijn lippen streek, als in het vooruitzicht van iets dat hij hemelsch vond.

„Je bent een vleier,” antwoordde zij, „maar kom nu. Ik heb honger. Nu zullen wij ongestoord zijn!”

Terwijl zij de soep aten, die door het kamermeisje was gebracht, zei zij:

„Hij is namelijk getrouwd, mijn vriend, dien ik wegstuurde. Hij heeft een oude, gierige vrouw en als hij niet precies op tijd aan tafel verschijnt, maakt zij hem het leven tot een hel.

Ben jij ook getrouwd, lieve Jucki?” vroeg zij plotseling. „Ik vind getrouwde menschen afschuwelijk!”

„Ik ook,” antwoordde de Chinees. „Ik vinden één vrouw heel akelig. Wij in China meer vrouwen hebben.”

„Zoo,” antwoordde zij op scherp toon, „maar als je mijn vriend wilt worden, mag je geen tweede vrouw hebben. Ik wil je alléén liefhebben, ik verzeker je, dat jij de eenige man bent, dien ik liefheb!”

„Gij mij maken zeer gelukkig,” fluisterde de Chinees. „Maar zij zijn een kleine slang. Alle vrouwen kleine slangen zijn, zoolang men ze niet opsluit. Wij in China onze vrouwen opgesloten houden.”

„Hier in Londen bestaat dat niet,” legde zij hem uit, waarop hij antwoordde:

„Zeer dom is dat!”

Nadat zij hadden gesoupeerd, zei zij:

„Lieve Jucki, nu moet je gaan. Morgenmiddag tusschen twee en drie kun je terugkomen. Dan is „hij” altijd naar de beurs en zoodra ik het geld heb van de Bank mag je altijd bij mij blijven. Ik bekommer mij dan niet meer om den ouden kaffer.”

„All right, mylady,” antwoordde hij opstaande, „ik nu zal gaan en terugkomen.”

Zij gaf hem glimlachend een hand ten afscheid, die hij voorzichtig kuste. Ter verontschuldiging zei hij:

„Wij Chineezen het kussen niet verstaan.”

„Ik zal het je leeren!” zei zij, terwijl zij hem tot de voordeur vergezelde — — —

Zeer voldaan over zijn bezoek keerde Raffles naar huis terug en zei tot Brand, die hem vroeg, waar hij was geweest:

„Ik heb de Vereeniging ter bevordering van ondeugd en onzedelijkheid bestudeerd.

Ik ben op het hoofdbureau van politie geweest en heb bij een demi-mondaine gesoupeerd.

„Ik verzeker je, Charly, het wordt een prachtig zaakje, dat ik op touw heb gezet! En er zal wel wat van overblijven voor onze armen ook!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

De bevorderaar der goede zeden in de praktijk.

Sir Edwin Harper bezat in het westen van Londen een niet zeer groot huis.

Lady Edith Harper, een slanke vrouw, uit wier trekken veel zorg en verdriet sprak, zat met haar twee kinderen, een jonge en een meisje van 6 en 8 jaren, aan de eenvoudig gedekte tafel en wachtte tot de bankier thuis kwam.

Met steeds toenemende ongerustheid had zij sinds een maand of acht opgemerkt, dat haar man zich voortdurend vreemder gedroeg. Hij kwam telkens zeer verstrooid thuis, en had zelden meer een goed woord voor haar of de kinderen over gehad.

Aanvankelijk had zij dat geweten aan het vele en harde werken, dat haar man deed, waardoor deze dan ook herhaaldelijk zoo vermoeid bleek te zijn, hetgeen niet te verwonderen was, daar hij bijna elken dag laat in den nacht thuis kwam, naar het heette van zakenvergaderingen, die bijna al zijn tijd in beslag nam.

Daar hij weigerde op haar vragen te antwoorden en zich daarover zelfs woedend maakte, had zij alles in stilte gedragen.

Op zekeren dag echter, terwijl zij naar middelen zocht om aan geld te komen, daar het huishoudgeld, dat hij haar elke maand toekende, steeds minder en minder werd, had zij een zonderlinge ontdekking gedaan.

In een boekenkast, waarvan haar echtgenoot altijd den sleutel bij zich had, doch die nu toevallig niet afgesloten was, had zij een aantal boeken ontdekt van een zeer twijfelachtig karakter.

Het waren boeken van het laagste allooi, met gemeene en weezinwekkende prentjes voorzien. Eerst had zij zich daarover verwonderd, maar later had zij zich herinnerd, dat haar man voorzitter was van de Vereeniging ter bevordering van de goede Zeden, zoodat hij waarschijnlijk daardoor in het bezit van deze boeken, welke de Vereeniging natuurlijk bestreed, was geraakt.

Zij wilde ze weer wegbergen, maar toen zij ze in de kast legde, viel er een open op den

grond en nu zag zij op de marge met potlood allerlei kanteekeningen geschreven. Zij zag onmiddellijk dat het 't schrift van haar man was en las nu eenige dezer kantschriften.

Maar plotseling wierp zij het boek met een kreet van afschuw en terwijl het schaamrood haar naar de wangen steeg, van zich af. Wat daar geschreven stond was afschuwelijk en tien keer, neen honderd keer erger dan den toch reeds gemeenen tekst in het boek.

Deze ontdekking joeg haar het bloed naar het hart terug en zij moest zich aan een stoel vasthouden om niet te vallen. Nu zij echter eenmaal a had gezegd, wilde zij ook b zeggen, hoeveel moeite het haar ook kostte, om voor spion te fungeeren. Zij begreep echter, dat het noodzakelijk was.

Zij wist nu verschillende kastjes en laatjes van zijn lessenaar open te maken en daar vond zij de bevestiging van hetgeen zij vermoedde. De lessenaar was opgevuld met dergelijke pornografische lectuur en onzedelijke prenten en fotografiën.

Zij had alles weer net zoo weggeborgen en besloot haar man daarnaar te vragen. Zij wilde nog niet wanhopen, het kon immers zijn, dat dit alles nog werkelijk niets beteekende, dat hij inderdaad nog veel van haar hield en dat alles wat zij gevonden had, hem in handen was gekomen uit hoofde van zijn voorzitterschap der genoemde vereeniging, die toch een goed doel had.

Terwijl zij nu op hem zat te wachten, ging dit alles door haar hoofd. Zij was stil en nadenkend en haar kinderen, jong en levenslustig als zij waren, konden al dien tijd niet stil zijn, doch werden ongedurig en woelig.

Misschien reeds voor den tienden keer vermaande zij de kinderen:

„Wees heel bedaard, als papa komt, hij zal wel vermoeid zijn.”

Een half uur later verscheen eindelijk haar man en nam met een boos gezicht en nauwelijks groetend aan tafel plaats.

Hij zag niet de bezorgde blikken van zijn vrouw, die naar zijn vermoeid uiterlijk keek.

De kinderen zaten stil op hun plaats en durfden hun bord bijna niet aanraken, omdat hun vader dat geluid niet kon verdragen.

Niets smaakte hem.

Hoewel het eten uitstekend was klaarge-maakt, had hij overal iets op aan te merken en stond eindelijk van tafel op en begaf zich naar zijn studeerkamer om daar op den divan te gaan slapen.

Een uur later belde hij om koffie. Zijn vrouw bracht hem die zelf en toen zij het kopje neerzette, riep hij uit:

„Waarom stuur je het dienstmeisje niet? Ik ben blij, als ik je gelaat, dat er altijd bleek en behuild uitziert, niet voor mij heb.”

„Ik kan mijn gezicht niet veranderen,” antwoordde zij op bescheiden toon. „Als ik mij niet zoo bezorgd maakte om jou, zou ik er beter uitzien.”

„Maak je bezorgd om wien je wilt, alleen niet om mij. Ik wensch je medelijden niet,” snauwde hij.

Zij wilde bescheiden de kamer verlaten, maar bleef bij de deur aarzelend staan.

„Wat wil je nog?” beet hij haar toe.

„Ik heb wat huishoudgeld nodig,” antwoordde zij op zachten toon, „wees zoo goed, mij een paar pond te geven.”

„Wat?” schreeuwde hij, „alweer geld? Eergisteren heb ik je pas 5 pond gegeven. Zijn die alweer op? Je schijnt aardig huis te houden!”

„Ik moet voor onzen jongen een broek en kousen koopen”, antwoordde zij, „en Erna had eenige schoolboeken nodig.”

„Laat mij met rust,” bromde hij, „de zaken worden met den dag slechter, de duivel mag weten, hoe dat moet eindigen. Denk je, dat ik geld kan maken? Zie zelf maar, hoe je aan geld komt”.

„Daar zie ik geen kans toe,” zei zij. „Mijn ouders zijn dood en alles, wat ik bezat, heb ik jou gegeven.”

„Wil je mij verwijten maken?” stooft hij plotseling op.

„Dat niet,” luidde het antwoord, „maar het zou mij aangenaam zijn, als je werkelijk zoo het land aan mij hebt, dat je mij het geld terug gaaft, opdat ik daarvan voor de kinderen en mijzelf kon zorgen.”

„Dat zou je wel willen”, lachte hij hoonend, „neen, geslepen heks, dat kan ik beter gebruiken. Gelukkig, dat ik zoo verstandig ben geweest om het in mijn zaak te steken.

„En stoor mij nu niet langer, want ik moet brieven schrijven.”

„Je bent hard,” zei zij. „Ik weet niet, waarvan ik het noodzakelijkste voor de kinderen en mij moet koopen.”

„Ik ook niet,” antwoordde hij kortaf en draaide zich om.

Plotseling kleurde een blos de bleeke wan-

gen der vrouw, de zachte uitdrukking verdween van haar gelaat en met gebalde vuisten riep zij uit:

„Nu is het genoeg! Ik heb nu lang genoeg gezweven en mij door jou erger dan een sla-vin laten behandelen. Voor mij komt het er niet op aan, dat ik niets te eten krijg, maar de kinderen mogen geen honger lijden en ik zeg je dit — ik verlaat deze woning en ga met de kinderen ergens anders onderdak zoeken.

„Al het verdere tusschen ons zal mijn advocaat regelen.

„Binnen de 24 uur zal ik je door de wet laten dwingen, mij het mij toekomstige vermogen, dat ik je in bewaring heb gegeven, en waarvan ik gelukkig een kwitantie bezit, terug te betalen.

„Het doet mij leed, dat ik den kinderen hun vader moet ontnemen, maar beter geen vader dan zulk een ruw, harteloos mensch als jij bent!”

Gedurende de lange jaren van haar huwelijk had de vrouw nooit tegengesproken.

Als stom van verbazing keek de bankier haar aan, totdat plotseling een zinnelooze woede zich van hem meester maakte.

„Wat?” riep hij uit, „jij durft mij trotseeren, mij dreigen? Je wilt je verzetten tegen mij, je echtgenoot? Doodslaan zal ik je!”

Hij was opgesprongen en had een zwaren, metalen kandelaar gegrepen, waarmee hij haar een slag op het hoofd wilde geven.

Maar hij had zijn vrouw onderschat.

Hoewel hij een breede, forsche man was en zij maar klein en tenger te noemen was, sprong zij als een kleine, lenige kat naar hem toe, sloeg hem met haar vuist in het gelaat en stiet hem zoo hevig voor de borst, dat hij terug wankelde.

„Als mijn kinderen er niet waren,” hijgde zij, „zou ik mij kalm door je dood laten slaan, maar voor mijn kinderen moet ik leven. Mijn zoon zal mij eenmaal wreken! Ik zal het in de kranten laten publiceeren, wat voor een karakter de president van de Vereeniging ter bevordering der goede zeden heeft!”

Op het volgende oogenblik vloog de zware bronzen kandelaar door de kamer. Hoewel zij zich bukte, trof hij haar toch aan het hoofd.

Een oogenblik dreigde zij neer te vallen, maar daarop maakte een bittere woede zich meester van de kleine vrouw.

„Je durft het wagen, de moeder van je kinderen zóó te behandelen?” riep zij uit.

Zij trok de kast open, waarvoor zij stond en nam er eenige boeken uit.

„Daar!” riep zij, terwijl zij de boeken naar hem toeslingerde. „Daar zijn je huichelachtige, leugenachtige boeken over deugd en zedelijkheid, waarmee je de wereld bedriegt!

„De menschen moesten je schrijftafel eens

zien, die gevuld is met gemeene, onzedelijke prullen!

„Foei, jij slechte kerel!

„Maar dit is het allerlaatste! Je zult mij niet terugzien!”

(Zie het titelblad.)

Terwijl zij deze woorden sprak, had zij tientallen van vrome, stichtelijke boeken en andere pornografische werken, sommige zoo dik als een bijbel, naar zijn hoofd geslingerd en zóó snel, dat hij zich niet kon verdedigen.

Met een slag vloog de deur achter haar toe en als een overwonnene stond de president der Vereeniging ter bevordering der goede Zeden te midden van een hoop verscheurde vrome geschriften en onzedelijke werken en knarste op de tanden van woede.

Hij liep naar zijn schrijftafel en haalde uit een der laden een geladen revolver.

Met een duivelschen grijns mompelde hij:

„De heks zal eraan gelooven en de kinderen ook. Het is nu toch uit met mij. Mijn zaken zijn geheel en al naar den bliksem, het restant van de gelden mijner cliënten heb ik Martha gegeven. Een paar duizend pond heb ik nog in mijn zak en met dat geld ga ik naar Amerika, na hier eerst schoon schip te hebben gemaakt. Daar ginds kunnen zij mannen, als mij, gebruiken.”

Hij verliet het vertrek en begaf zich naar de eetkamer.

Toen hij deze leeg vond, sloop hij zacht, als een roofdier, naar de slaapkamer en bleef een oogenblik luisterend staan.

Hij hoorde zijn vrouw zacht snikken en de knaap, die tot haar zei:

„Schrei niet, mama, wij zullen gauw weggaan. Ik wil geen vader hebben, die mijn moeder slaat. Als ik groot ben, zal ik hem terugslaan! En als wij niets te eten hebben, lief moedertje, zal ik, zooals andere jongens, kranten verkoopen en laarzen poetsen — — —”

„En ik zal wel dienstmeisje worden en dan zullen wij samen zorgen, dat u brood hebt,” sprak het zusje.

Nu trok de bankier de deur open, zijn revolver in zijn broekzak gereedhoudende.

Met een kreet van schrik keken de kinderen hem aan.

„Wat wil je nog?” vroeg zijn vrouw, die onheil vermoedde.

„Wat ik wil?” schreeuwde hij. „Dat zal je dadelijk zien! Een mooie opvoeding geef jij je kinderen!”

Nu kwam de kleine jongen met gebalde vuisten voor hem staan en riep:

„Pas op, vader, als u mijn moeder slaat, zal ik u ook slaan!”

Een duivelsche lach als van een krankzinnige kwam van de lippen van den ellendeling, hij haalde de revolver te voorschijn en hield die tegen het voorhoofd van den knaap.

„Ik zal je leeren, wat slaan beteekent, deugniet,” schreeuwde hij. „Jij zult de eerste zijn, die op reis naar de eeuwigheid gaat.”

Als verlamd, doodsbleek, staarde zijn vrouw naar dit ontzettende tooneel. Van schrik kon zij geen geluid geven en zich niet verroeren, zij kon geen hand uitsteken om haar jongen te redden.

Een gil kwam over de lippen van den knaap, een tweede en derde volgden en aarzelend liet de ellendeling het wapen zinken.

Nu schreeuwde ook het meisje om hulp en bliksemsnel sprong de knaap als een hond naar zijn vader toe en beet hem met zijn scherpe tandjes in de hand, zoodat deze woedend van pijn het wapen liet vallen.

Maar een oogenblik later kreeg de kleine held een vuistslag en viel bewusteloos neer.

De moordenaar wilde zich nu bukken om het wapen op te nemen, maar er was nu beweging gekomen in de moeder.

Zij was vlugger dan haar echtgenoot, greep het wapen, richtte het op haar man en riep:

„Ik tel tot drie en als je dan de kamer niet hebt verlaten, schiet ik! — Er uit!”

Tandeknarsend en met een blik vol woede en haat wendde Sir Edwin Harper zich naar de deur en mompelde:

„Wacht maar, heks, daarvoor zal je boeten!”

Het volgend oogenblik had hij de kamer verlaten en de deur achter zich dichtgetrokken.

Zijn vrouw schoof de grendel er voor, snelde naar de waschtafel en legde een koudwatercompres op het hoofd van haar lieveling.

Na eenige minuten kreeg het kind zijn bewustzijn terug en herinnerde zich onmiddellijk het voorgevallene.

Hij keek om zich heen en toen hij zag, dat zijn vader de kamer had verlaten, lachte de kleine held en zei:

„Ziet u, mama, dat heb ik goed gedaan, nietwaar?”

„Je bent een held, mijn jongen,” antwoordde de moeder met tranen in de oogen en kuste hem.

„En nu, lieve kinderen, zullen wij ons kleden en naar onze oude nicht Marie gaan. Zij zal ons wel een paar dagen bij zich willen houden.”

Zij sloot den koffer, waarin zij linnengoed en kleeven voor zichzelf en de kinderen had gepakt, belde en gaf het dienstmeisje bevel, een auto te bestellen.

Verbaasd keek het dienstmeisje naar den koffer en vroeg:

„Gaat mevrouw op reis?”

„Ja, voor eenige dagen,” luidde het antwoord.

Eenige minuten later kwam een taxi voor en de chauffeur bracht den koffer op zijn

schouders naar beneden. De vrouw van den bankier nam haar kinderen bij de hand en volgde hem.

Vóórdat zij het huis verliet, gaf zij de revolver, die zij in een doek had gepakt, aan het dienstmeisje en zei:

„Geef dit pakje aan mijnheer, Jeanette, hij wil het misschien als aandanken bewaren. Maar wees er voorzichtig mee.”

Het meisje schudde verbaasd het hoofd en keek de weggrijpende taxi na, zoolang zij haar kon zien.

Toen zij de kamer van haar meester binnentrad, zag zij daar een ontzettende wanorde.

De heer des huizes keek ontstemd op, toen het meisje hem kwam storen en nam zwijgend het pakje uit haar handen.

Met een hoonlach pakte hij de revolver uit en stak deze toen in een der zakken van zijn jas.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

Het onweer breekt los.

Het was slechts een kleine bestuursvergadering, die dezen avond plaats had in de Vereeniging ter bevordering der goede zeden.

De president Sir Edwin Harper verscheen even over tien en vond de heeren al voltalig bij elkaar.

Zijn gelaat straalde van zelfvoldoening en was glimmend en rood van de champagne, die hij de laatste paar uren aan de zijde der bekoorlijke Miss Raabe had genoten.

Terwijl hij de vergadering leidde, wachtte zij beneden in de leeszaal van het hotel.

Om de verveling te verdrijven bladerde zij de daar neergelegde couranten en tijdschriften door.

Plotseling zag ze midden door de zaal Su-Ki-Bit-Wou-Wang aankomen.

„Hallo!” riep zij, „Mr. Jucki, waar gaat ge naar toe?”

De Chinees deed eerst erg verlegen, doch zei toen, zijn gelaat plooiend tot een breede glimlach:

„O, ik zijn zeer verheugd, u te zien, mooie

Miss Martha, ik wil gaan naar de „bevordering der goede zeden”.

„Ha zoo,” lachte zij, „gij bedoelt die Vereeniging, die daar boven vergadert?”

Hij knikte: „Yes, naar die Vereeniging!”

Zij klopte hem op de schouders en zei: „Weet wel, lieve Jucki, dat ge daar niet veel wijzer zult worden. Ze bevorderen daar alleen de zeden van anderen, aan zich zelf denken ze niet.”

„Dat hindert niets!” antwoordde de Chinees, „ik moet kennen leeren, of hier bij u in Engeland ook zulke onzedelijkheden als in China. Ik geloof, wij zijn even fatsoenlijke menschen!”

„Veel fatsoenlijker,” lachte Miss Raabe, „geloof me, ik heb er ondervinding van. Ik ken de Londensche mannen.”

„Ik niet daaraan twijfel,” brabbelde de Chinees voort, „en weet u, ik ook veel liever in uw gezelschap zijn, dan in dat zedelijk gezelschap.”

„Ik heb een idee,” hernam Miss Raabe.

„blijft gij bij mij en laten we den avond ergens gaan doorbrengen. Ik verveel mij dood in gezelschap van dien dikken bankier.”

„O, hij zeer nette mensch, niet waar?” vroeg Raffles.

„Gij bedoelt, omdat hij mij verveelt?” vroeg de actrice.

„O ja, ik dat bedoel,” knikte hij.

„Dan vergist gij u,” lachte de schoone, „hij is het absolute tegendeel van netheid. Gij begrijpt, dat men ook wel graag eens wat anders hoort, en ik zou blij zijn, in fatsoenlijk gezelschap te verkeerem. Daarom zou ik u willen verzoeken, den avond met mij door te brengen.”

„Allright,” knikte Su-Ki-Bit-Wou-Wang. „Ik gaarne bereid ben daartoe. Maar wij wat doen?”

„Ik weet wat,” stelde de actrice voor. Vis-a-vis het hotel is een oestersalon. Net rechts tegenover het Strand. Daar zal ik op u wachten, als de vergadering is afgelopen.”

„Allright,” zei de Chinees.

Het tweetal reikte elkaar de hand, waarna hij zich naar de aan het eind der gang gelegen kleine zaal begaf, waarin de vergadering plaats had.

Bij zijn binnentreden keken alle aanwezigen hem nieuwsgierig aan.

Baxter had de aanwezigen al meegedeeld, dat hij zou komen, en allen wachten in spanning zijn komst af.

Een vroolijk lachje kwam op het gelaat der heeren, toen de Chinees volgens landsgebruik zijn vilten schoenen uittrok, driemaal op zijn knieën sloeg en eenige grappige buigingen maakte.

„Dat is zijn begroeting,” fluisterden de Engelschen tot elkaar, stonden daarna op en maakten een stijve buiging.

De Chinees trad naderbij, schudde ieder de hand en noemde zijn naam: Su-Ki-But-Wou-Wang.

Toen hij bij Baxter en Harper was gekomen, wilde hij met hen volgens Chineesch gebruik gaan neus wrijven, hetwelk deze echter op hoffelijke wijze afweerden, door hem te verklaren, dat zij van zijn toegenegenheid waren overtuigd, ook al gaf hij hun slechts volgens Europeesch gebruik de hand.

Men bood daarop Su-Ki-Bit-Wou-Wang een stoel aan en de vergadering werd voortgezet — —

Gedurende een kleine pauze vroeg de naast den Chinees zittende Engelschman, hoe het hem in hunne vergadering beviel.

„O,” zei Su-Ki-Bit-Wou-Wang, „als straks komen die kleine meisjes, zal zeer aardig worden!”

De Engelschman, een predikant van streng rechtzinnige beginselen, week ontsteld achteruit en kon zijn ooren bijna niet gelooven. Doch

eenige andere leden hadden de nogal luid gesproken woorden eveneens verstaan en, als echte Engelschen, wel van een grapje houdend, vroegen zij:

„Wat voor kleine meisjes bedoelt u, Mr. Wang?”

„O,” gaf de Chinees ten antwoord, „ik bedoel de kleine meisjes, bij wie ik mijne vrienden, de heeren presidenten, in den schouwburg zag zitten!”

Opeens werd het ijsig stil als in een kerk. Sir Edwin en Baxter zaten als aan den grond genageld.

Alle aanwezigen keken hen aan met een verwijtenden blik, die hen als het ware doorboorde. Vooral de predikant zette een gezicht, alsof hij een wrekende engel in eigen persoon was.

Hij was dan ook de eerste, die het stilzwijgen verbrak en aan den voorzitter vroeg:

„Wat hebt gij op de merkwaardige woorden van onzen geachten gast te antwoorden, meneer de president?”

Sir Edwin Harper werd zoo rood als een kreeft van ongewondenheid. Het zweet stond in dikke parelen op zijn voorhoofd. Hij stond op, want hij begreep, dat hij wat antwoorden moest.

„Mijne heeren,” aldus begon hij, „Mr. Wang heeft gelijk, wanneer hij zegt, dat hij de presidenten van de Vereeniging ter bevordering der goede zeden in gezelschap heeft aange troffen van twee meisjes, die helaas tot de verworpingen van de maatschappij zijn te rekenen.”

Een luid „Foei” klonk rondom de tafel, hetwelk de spreker met een handbeweging bezwoer, waarna hij vervolgde:

„Gij vergist u, mijne heeren, wanneer ge meent u over de houding van uwe presidenten ongerust te moeten maken; wij waren slechts in onze hoedanigheid van trouwe strijders voor de goede zeden in gezelschap van die dames.

„We hebben beproefd haar van haar slechten levenswandel terug te brengen en haar weer het pad der deugd en zedelijkheid te doen betreden.

„En het is mij gelukt een der zondaresen in een christelijk Tehuis onder dak te brengen. Zij zal voor verpleegster worden opgeleid.”

Nu weerklonk een luid „Bravo!”, terwijl de predikant zei:

„Ik verzoek u uit naam van mijn vrienden aan deze tafel om vergiffenis. De hemel moge uwen verderen strijd met zege kronen.”

De president boog en ging weer zitten om Baxter onder de tafel ongemerkt op de teenen te trappen.

Men zou nu gaan confereeren over het ver-

bod van den verkoop van sommige humoristische bladen.

De predikant had het voorstel gedaan een der schendbladen voor ondeugd en onzedelijkheid van den Engelschen bodem te verbanen.

Opeens stond Su-Kit-Bit-Wou-Wang op.

„Pardon, heeren,” zei hij, „doch ik vinden deze vergadering zonder kleine meisjes oninteressant! Ik zal weer vertrekken. Bij ons in China zorgen altijd kleine meisjes voor conversatie in heeregezelschap.”

Opnieuw klonk een luid: „Foei!” door de zaal.

Toen greep Sir Edwin Harper, die eindelijk gelegenheid vond zich op zijn aanvaller te wreken, den presidentshamer, gebod daarmee stilte en riep, op Su-Ki-Bit-Wou-Wang wijzend: „Eruit gij, immoreel en onzedelijk wezen! Waag het niet u ooit weer in ons midden te vertoonen. Gij zijt een liederlijk mensch!”

„Liederlijk mensch!” riepen alle Engelschen tegelijk en spuwden op Engelsche wijze naar Su-Ki-Bit-Wou-Wang op den grond. Maar deze trok er zich niets van aan en ging heen.

Toen hij de zaal had verlaten, zei de predikant met ten hemel gerichte oogen:

„Laten we opstaan van onze zitplaatsen, beste vrienden, en den hemel danken, dat hij den duivel, die in de gedaante van dien vuilen Chinees tot ons kwam, te rechter tijd uit onzen edelen deugdzaam kring heeft verdreven.”

Alle stonden op, sloegen met den predikant de oogen op en gingen daarna weer zitten.

Nadat men het er, na een kort debat, oorens was geworden, dat het bedoelde tijdschrift een schendblad van het ergste allooi was, dat stelselmatig niet alleen de jeugd, doch ook de ouderen ten verderve voerde, en daarom moest verboden worden, verklaarde de president de zitting voor gesloten, en, zake-lijke bezigheden voorwendend, verliet hij de vergadering.

Toen hij in de leeszaal kwam, om zijn geliefde af te halen, keek hij vergeefs rond.

Een voorgevoel zei hem, dat zij misschien dien vervloekten Chinees had ontmoet en met hem het hotel had verlaten.

Als een woedende stier snelde hij naar haar huis en toen hem niet werd opengedaan, bleef hij voortdurend daarvoor op en neer loopen.

Miss Raabe zoowel als Su-Ki-Bit-Wou-Wang hadden ondertusschen samen gesoupeerd. Tegen twee uur 's nachts verklaarde zij naar huis te willen gaan.

„Ik ben bang,” zei zij, „lieve Jucki!” (Ze waren nu al zeer intiem.) „Geloof mij, die jaloersche man, Edwin Harper, zal bepaald voor mijn huis staan om mij op te wachten. Ik ben bang, direct naar huis te gaan.”

„Ik dien man wel weg werken,” antwoordde Raffles.

Hij liet zich door den kellner papier en enveloppe brengen en schreef een paar bladzijden. Daarna liet hij door den kellner een nacht-kruier ontbieden.

Dezen overhandigde hij den brief, nadat hij op geheimzinnige wijze verscheiden minuten met hem had gesproken. Na verloop van een kwartier zei de Groote Onbekende:

„Ik u nu naar huis brengen, Miss Raabe, ge kunt gerust zijn.”

„Is de bankier er niet meer? Dat is mij een raadsel!” meende zij, „ik begrijp niet, hoe ge dat hebt klaar gespeeld.”

Su-Ki-Bit-Wou-Wang glimlachte slechts, doch gaf geen antwoord.

Omstreeks op hetzelfde oogenblik trad de nacht-kruier op den bankier toe, die nog steeds voor het huis van Miss Raabe op en neer wandelde, en, zijn pet afnemend, zei hij:

„Is u Sir Edwin Harper?”

„Jawel,” antwoordde deze, „die ben ik. Wat wenscht ge van mij?”

„Ik moet u een brief overhandigen.”

Hij gaf den bankier het schrijven.

„Van wien komt die brief?” vroeg hij.

„Van den hoofd-inspecteur van politie Baxter,” antwoordde de kruier.

Zonder verder antwoord af te wachten, verliet hij den bankier en verdween in het nachtelijk duister.

Sir Edwin Harper echter snelde naar een straatlantaarn, scheurde den brief open en las:

Dear Sir!

Ik ontving juist een alarmeerend bericht. Een van mijn detectives deelde mij mede, dat men ontdekt heeft, dat gij de deposito's van uw klanten hebt verduisterd. Neem u in acht!”

De brief was niet ondertekend.

De straat begon opeens te draaien voor zijn oogen. Hij viel bijna neer als een dronken man en moest zich aan een straatlantaarn vasthouden.

Daarna frommelde hij het blad papier ineen, stak het in zijn zak en snelde weg. Zijn slecht geweten liet hem nu niet meer met rust.

Hij voelde zich als door den duivel bezeten. Als een schaduw vluchtte hij weg in de duisternis — —

Nadat hij een paar minuten weg was hield een taxi voor het huis stil. De Chinees stapte uit en hielp Miss Raabe uit het rijtuig.

„Gij moet mij tot in mijn woning begeleiden,” zei zij, „ik ben vreeselijk bang. Mogelijk loert die man daar op mij.”

„Ik zijn zeer moe,” antwoordde de Chinees,

„ik hier zal wachten, totdat gij woning doorzoekt en dan naar huis rijden. Ik graag in gevaar met jonge dames mag samen zijn.”

Daar zij om den Chinees persoonlijk weinig gaf, doch slechts op zijn geld aasde, zei zij hem vluchtig goeden nacht, sloot het huis open en trad naar binnen.

Raffles wachtte nog een paar minuten, daarna werd op de eerste etage een raam geopend, Miss Raabe verscheen, wenkte hem met haar zakdoek en riep:

„Alles is veilig, ik dank u, lieve Jucki, goeden nacht!”

De Chinees riep door zijn neus een onwelkend „Goeden nacht” toe stapte in zijn auto en reed weg.

Den volgenden ochtend zat de hoofd-inspecteur van politie, Baxter met zijn secretaris, inspecteur Marholm, in zijn bureau te werken.

Als naar gewoonte had Marholm getracht door allerlei zotte opmerkingen zijn chef te irriteren en boos te maken, maar al zijn moeite was tevergeefs geweest.

Baxter scheen immuun geworden te zijn tegen de stekelige opmerkingen van zijn ondergeschikte, zoodat deze ten laatste had gezwegen en kalm voort gegaan was met zijn werk.

De waarheid was, dat Baxter ernstig ongerust was over den loop der gebeurtenissen.

Nadat hij eenige dagen geducht aan den zwier was geweest in het vooruitzicht, dat hem de chèque van 500 pond, welk bedrag verbonden was als eere-toelage aan de door hem bekleede post van vice-voorzitter van de Vereeniging tot bevordering der goede Zeden, was hij wat kalmer geworden en had zich voorgenomen niet meer uit te gaan.

Als hoofd-inspecteur van politie kwam het toch niet te pas, dat hij elken avond, of beter gezegd, elken nacht laat thuis kwam, waardoor hij zich ongeschikt gevoelde, om zijn dienst goed waar te nemen.

Hij had bijna elken ochtend groote behoefte gehad aan slaap, waaraan hij had toegegeven, door in zijn kamer op de leeren sofa wat te gaan rusten. Hierdoor had hij verschillende zaken aan zijn secretaris Marholm moeten overlaten, en ofschoon deze een zeer bekwaam man was, deelde hij in verschillende opzichten het gevoel van zijn chef niet, zoodat sommige dingen anders waren gelopen, dan het geval zou zijn geweest, wanneer Baxter ze zelf zou hebben behandeld.

Dit had tot gevolg gehad, dat zijn directe superieuren hem daarover hadden aangesproken. Hij had zijn beleid moeten verdedigen, hetgeen uiterst moeilijk was geweest, daar hij het er eigenlijk zelf niet mee eens was, maar dat had hij natuurlijk niet kunnen zeggen.

Een en ander was hem ten slotte gaan ver-

velen, zoodat hij zich voorgenomen had, om een eind te maken aan zijn uitgaansavondjes en voorloopig Trijntje, zoowel als Wijntje met rust te laten.

Hij zat dit alles te bedenken op dezen denkwaardigen ochtend, toen zijn secretaris als naar gewoonte getracht had, hem het land op te jagen. Hij was daarop echter niet in gegaan en had, zooals men dat wel meer ziet bij drinkebroers en losbollen, de beste voornemens gemaakt, om een wat ingetogener leven te gaan leiden.

Het was maar goed ook, dat hij deze voornemens had gemaakt, want er waren gebeurtenissen op handen, die hem anders op zeer onzachte wijze de oogen zouden hebben geopend.

Hij was daarvan echter nog onkundig en hield zich voorloopig onledig met het nazien van verschillende processen-verbaal, waarin hij af en toe aantekeningen maakte en waarover hij nu en dan ophelderingen vroeg aan Marholm.

Deze had zijn chef juist weer antwoord op een dergelijke vraag gegeven en daarbij zijn best gedaan om Baxter weer het land op te jagen.

Deze begreep de bedoelingen van de Vloo, maar inplaats om er, zooals hij anders deed, als een paar ondeugende kinderen over te gaan kibbelen, keek hij zijn secretaris met een ernstigen en verwijtenden blik aan.

Dat was iets waarvan Marholm niet terug had.

De Vloo boog zijn hoofd over de voor hem liggende acte en ging verder met zijn werk, terwijl Baxter een courant nam en begon te lezen.

Midden in zijn lectuur werd hij gestoord. Een detective-sergeant trad binnen, bleef bij de deur staan en salueerde.

„Wat wenscht gij?” vroeg Baxter.

„Heb een gebeurtenis te melden, meneer de inspecteur,” rapporteerde de beambte. „De zaak van den bankiersfirma Harper & Co. is sedert gisteren gesloten, hetgeen groote opgewondenheid te weeg heeft gebracht onder de klanten van den bankier.”

Baxter schrok hevig. Wat was er met Sir Edwin Harper gebeurd? Zou hem iets overkomen zijn?

„Is bankier Harper niet te vinden?” vroeg hij.

„Neen, meneer de inspecteur,” antwoordde de sergeant. „We hebben in zijn woning en bij verscheiden bekenden al een onderzoek ingesteld. Het laatst is de bankier twee dagen geleden in hotel Cecil gezien. 's Avonds tien uur.”

„Dat klopt,” zei Baxter, „ik was er persoonlijk met hem.”

„Ook aan zijn woning vernamen wij van het

dienstmeisje, dat de bankier sedert twee nachten niet thuis was gekomen en ook mevrouw en de kinderen het huis sedert eenige dagen hadden verlaten.

De klanten van den bankier eischen, dat de zaak van politiewege wordt geopend en de deposito's teruggegeven."

Baxter dacht een paar seconden na.

Vergeefs brak hij zich het hoofd, wat er wel met Sir Edwin Harper kon gebeurd zijn. Daarna wendde hij zich tot Marholm:

"Neem een taxi en rijd naar Lyttonstreet 16. Daar woont een tooneelspeelster, Miss Raabe. Vraag aan die dame, of zij iets weet omtrent het verblijf van den bankier Sir Edwin Harper. Maak vlug voort, want voordat gij met haar antwoord hier zijt, kan ik niets beginnen."

Zonder een woord te antwoorden, verliet de Vloo de kamer, terwijl de detective-sergeant in het voorvertrek wachtte.

Baxter echter liep onrustig heen en weer. De affaire was niets naar zijn zin. Hij had een onbepaald voorgevoel, dat er iets gebeurd zou zijn, waar hij ook in betrokken zou worden. Tevergeefs probeerde hij zich te kalmeeren, door het rooken van een sigaar.

Er kon ongeveer een half uur verlopen zijn, toen Marholm, die zich zeer gehaast had, daar hij eveneens iets bijzonders vermoedde, terugkwam met de mededeeling, dat de bankier sedert verscheiden dagen niet in het huis der tooneelspeelster was geweest.

Nu bleef Baxter niets anders over dan zijn recherche-afdeeling mobiel te maken en met de beambten naar de zaak van den bankier te rijden, om te zien, wat hij daar kon doen.

Toen Baxter in Regentstreet aankwam en voor de deur van het kleine, maar fraaie bankgebouw van de Firma Harper & Co. liet stil houden, zag hij dat daar eenige menschen voor stonden, die den gevel met stomme nieuwsgierigheid stonden aan te gopen.

Onder hen bevonden zich ook eenige kantoorbedienden van de firma, onder wie ook de boekhouder.

Deze, die als procuratiehouder, als de voornaamste der vertrouwden van Sir Edwin Harper kon worden beschouwd, stelde zich aan den hoofd-inspecteur voor en deze kreeg nu het volgende verhaal te hooren.

Het kantoor was dien ochtend voor het eerst niet geopend, omdat er moeilijkheden waren met de kas.

Sir Edwin Harper was al in twee dagen niet op kantoor gekomen, iets dat nog nooit was gebeurd. En daar de bankier zijn zaken altijd geheel zelfstandig bestuurde, wist geen der bedienden eigenlijk iets van den waren stand van zaken af. Zij hadden echter nimmer reden gehad, om zich over iets ongerust te maken.

Steeds had alles op tijd kunnen worden uitbetaald, terwijl ook vaak nog groote sommen werden ontvangen.

Eergisteren echter aan het einde van den eersten dag, dat de bankier niet verschenen was, had de boekhouder bij den kassier geconstateerd, dat de kleine kas, die door dezen bediende werd bijgehouden, ledig was. Eén vordering was zelfs uitgesteld moeten worden tot den volgenden dag.

Maar dien volgenden dag, dat was gisteren geweest, waren er ernstige moeilijkheden gerezen. Er was geen geld meer binnengekomen, zoodat niets had kunnen worden uitbetaald.

Dit had aanleiding gegeven, eerst tot gemopper, later tot praatjes, die steeds in omvang toenamen en de boekhouder had zich ten slotte verplicht gezien een onderzoek in te stellen in de kamer van zijn patroon.

Maar dat had geen resultaat gehad, omdat hij er niet in geslaagd was zich toegang te verschaffen. De kamer was gesloten en daar de boekhouder er geen recht toe had de deur met geweld te laten openbreken, was hij daartoe dan ook niet overgegaan, maar had, na rijp overleg met de oudste bedienden besloten, het kantoor den volgenden dag niet te openen, doch gesloten te houden, tot hun patroon zou zijn teruggekeerd.

Teneinde onmiddellijk bij de hand te zijn, als er iets gebeurde, waren de meeste bedienden in de buurt van het kantoorgebouw gebleven en aldus hadden zij nu hoofd-inspecteur Baxter ontmoet.

Deze nam een kort besluit. Hij zond een zijner mannen naar een slotenmaker, die wel meer voor de politie had gewerkt en die zijn vak zeer goed verstond, zoodat er met het opensteken van het slot geen onnoodige schade zou worden aangericht.

Baxter begreep, dat de kamer van den chef, Sir Edwin Harper waarschijnlijk wel de oplossing zou bevatten van het geheim, dat op deze geschiedenis drukte.

In korten tijd was de deur open, en de boekhouder draaide het electrische licht op.

Nauwelijks was de ruimte helder verlicht of de man liet een kreet van schrik hooren en lokte alle beambten naar zich toe.

"Wat is er, wat gebeurt er!" riep de hoofd-inspecteur en trok zijn revolver.

Doch hij behoefde geen antwoord meer op zijn vraag.

Midden in het vertrek, voor de geopende brandkast lag de gezochte bankier Sir Edwin Harper op den grond en starde met verglaasde oogen naar de zoldering.

Geronnen bloed uit zijn slapen bedekte de eene helft van zijn hoofd en den grond. De rechterhand hield nog krampachtig de revolver omklemd, waarmee de ellendeling zich had doodgeschoten.

Eén oogenblik stonden de beambten zwijgend om den doode, doch daarna zei Baxter tot Marholm.

„Ga zitten en maak het proces-verbaal op. Waar is de lijkschouwer?”

Deze was juist aangekomen en drong naar voren.

„Is hij dood?” vroeg Baxter, waarop de dokter antwoordde:

„Daar valt niet aan te twijfelen.”

En Marholm voegde er aan toe:

„Die wordt door geen moraal weer levend gemaakt.”

De gebruikelijke wettelijke formaliteiten werden door de beambten verricht, waarna Baxter zich met zijn beambten overtuigde, dat, behalve een paar duizend pond sterling, die de zelfmoordenaar in zijn zak droeg, zich niets meer in de brandkast bevond.

Deze bevinding deelde hij aan de voor de deur wachtende klanten van den bankier mee.

Vloeken en verwenschingen werden geuit, toen het lichaam van den doode in een ontboden lijkwagen der politie werd weggebracht.

Des avonds stond in de Londensche couranten „De zelfmoord van den bankier!” kalmweg verteld. Slechts de korte bijvoeging, dat den volgenden dag verdere ophelderingen zouden volgen, hield de nieuwsgierigheid der lezers gespannen.

Baxter wenschte zich in het land waar de peper groeit, en deze opinie werd gedeeld door de andere leden van de Vereeniging ter bevordering der goede zeden.

Het was een zware slag voor de vereeniging, door den dood van haar president veroorzaakt.

Alleen Su-Ki-Bit-Wou-Wang was over het verloop zeer tevreden, en toen hij bij Miss Raabe kwam, veroorloofde deze zich zelfs grove scherts. Wel beschouwd had zij tenmin-

ste eenige bedroefdheid over den dood van haren vereerder moeten voorwenden.

Ze zag niet den blik vol afschuw, dien de Chinees haar toewierp.

Reeds den volgenden dag begonnen de couranten op ironischen en spottenden toon de verhouding van Sir Edwin Harper tot de Vereeniging ter bevordering der goede zeden te critiseeren. Ook de hertog van Norfolk en de hoofd-inspecteur van politie kregen hun aandeel.

Baxter wond zich zoodanig op, dat hij niet op het bureau verscheen en de Vloo weer eens alleen de zaken moest afdoen.

„Hij heeft weer moreele Katzenjammer,” lachte Marholm vergenoegd in zichzelf en rookte de eene pijp na de andere. — —

Eerst op den avond van den dag, waarop de perscampagne was bedaald, verscheen Baxter weer op het bureau.

Toen Marholm dien ochtend even een toespeling maakte op de Vereeniging ter bevordering der goede Zeden, schrok hij.

Baxter geraakte buiten zich zelf van woede. De uitdrukking „goede zeden” werkte thans op Baxter als een roode lap.

„Goddam,” vloekte hij in zichzelf, doch zoo hard, dat de Vloo het hoorde, „als ik dat geweten had, zou ik mij nooit met die hocus-pocus hebben ingelaten.”

„Ziet ge wel,” zei Marholm, „waarom hebt ge niet naar mij geluisterd. Als het kalf verdronken is, dempt gij den put. Ge hadt liever met uw vingers van die goede zeden moeten afblijven.”

„Ja, je hebt gelijk,” zuchtte Baxter, „daaruit komt niets anders voort dan een reusachtige moreele katterigheid. Men dorscht daar leeg stroo en praat over dingen die niet bestaan.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De inbraak.

Miss Raabe wachtte Su-Ki-Bit-Wou-Wang tamelijk onverschillig op. Tevergeefs keek zij ieder oogenblik door de ruiten op straat om te zien of hij ook kwam, en nu eerst herinnerde zij zich, dat zij nog nooit in zijn woning was geweest.

Zij besloot vanavond de schade in te halen,

en ontwierp een plan om den Chinees verder in haar netten te vangen, want na den dood van haar bankier had zij een nieuwen geldschieter noodig.

Su-Ki-Bit-Wou-Wang kwam 's avonds echter niet.

Tegen middernacht besloot zij het wachten

op te geven en trok zich terug in haar slaapkamer.

Zooals gewoonlijk nam zij ook nu een slaapmiddel in en sliep weldra vast.

De schemerlamp wierp haar getemperd licht op de kostbare, zijde dekens, waaronder de tooneelster, in haar ragfijn nachthemd rustte, toen opeens de geheime deur der klerkast open ging en de donkere gestalte van een man te voorschijn trad.

Hij schreed zacht de slaapkamer binnen tot aan het bed der slaapster. Het gelaat van den man was met een zwart zijden masker bedekt, waaruit alleen twee grijze oogen fonkelden.

De gemaskerde sloop naar het ijzeren kistje, dicht bij het bed en had weldra van een sleutelbos den passenden sleutel gevonden, waarmede hij het kistje openmaakte.

Daarin bevonden zich kostbare parelsnoeren, edelgesteenten en ringen, alsook meer dan 10.000 pond in bankpapier.

De kostbaarheden en bankbiljetten waren spoedig in een leeren taschje gepakt en na zijn visitekaartje in het kistje te hebben gelegd, verliet de gemaskerde even stil als hij gekomen was de kamer. — —

Den volgenden ochtend tegen 11 uur vloog de tooneelster Miss Raabe als een krankzinnige bij hoofd-inspecteur Baxter het bureau binnen met den uitroep: „Ik ben door Raffles bestolen, heeren!”

Verschrikt sprong Baxter op en riep: „Wat schreeuwt ge toch, Madame, door wien zijt ge bestolen?”

„Door Raffles!” schreeuwde de actrice opnieuw opgewonden. „Meer dan 10.000 pond aan bankbiljetten en evenveel waarde aan diamanten. Lieve inspecteur, help mij toch uit den nood, ik ben geruïneerd.

„Wij zijn toch altijd goede vrienden geweest!”

Wat Baxter gevreesd had, gebeurde. De actrice, die op moreel gebied niet al te goed bekend stond, had zich op zijn vriendschap beroepen. Dat kon slechte gevolgen hebben. Hij besloot alle verdenking van zich af te wentelen, door haar te negeren.

„Pardon,” zei hij, „wat praat ge toch van vriendschap. Wij kennen hier geen vrienden, alleen beampten. Gij zijt hier op Scotland Yard en ik verzoek u mijn persoon er buiten te laten.”

De actrice scheen het te begrijpen en zweeg. „Waar hebt ge Raffles leeren kennen?” vroeg hij haar nu.

„Ik heb hem nog nooit gezien,” antwoordde deze schouderophalend.

„Maar hij moest toch weten,” ging Baxter voort, „dat gij uw geld en sieraden thuis be-

waart. De Groote Onbekende zal geen inbraak plegen zonder zich te oriënteren.”

„Misschien is hij onder een anderen naam bij u geweest,” viel Marholm in de rede.

„Ik ontvang geen heeren,” loog de tooneelster, „en heb trouwens maar één vriend, een buitenlander, die in het geheel niet in aanmerking komt.”

„Een buitenlander is zeer verdacht. Wilt gij ons zijn naam noemen?” vroeg Baxter.

„Dat heeft geen doel, heeren,” antwoordde de bestolene, „doch wanneer gij er bijzonder op staat en u zelf wilt overtuigen, het is een Chinees en hij heet Su-Ki-Bit-Wou-Wang”.

„Zoo, zoo!” meende Marholm, „als die Chinees Raffles maar niet is.”

„Gij zijt en blijft een idioot, Marholm,” stootte de hoofd-inspecteur op, en zich daarna tot Miss Raabe wendend zei hij:

„Hoe weet ge, dat het Raffles was, die de inbraak pleegde?”

„Hier is zijn visitekaartje, dat in het kistje lag,” antwoordde zij.

Nauwelijks had zij deze woorden gezegd of de telefoon ging.

„Hallo, wie daar?” meldde de hoofd-inspecteur zich.

„Spreek ik met inspecteur Baxter?” werd er gevraagd.

„Ja, wat wenscht u? Met wien spreek ik?” antwoordde deze.

„Is Miss Raabe ook bij u?” klonk het weer.

„Ja, deze dame is hier op het bureau,” zei Baxter.

„Wel, groet haar dan van mij.”

„Wie zijt ge dan?” vroeg Baxter.

Toen klonk langzaam en duidelijk door de telefoon:

„John Raffles!”

„De duivel hale je!” schreeuwde Baxter, waarop het lachend terugklonk: „Dat zal gebeuren!”

De telephoon ophangend riep Baxter: „Dat is weer echt zijn brutaliteit. De kerel belt me op en drijft den spot met ons. Kon ik dien vent toch eindelijk eens te pakken krijgen.”

„Is die man dan werkelijk niet te pakken?” vroeg Miss Raabe verdrietig.

Baxter antwoordde hierop door een heel verhaal op te hangen van eenige der brutaalste streken van den Grooten Onbekende, waarbij onwillekeurig ook ter sprake kwam, dat de Gentleman-Inbreker zich nog nimmer aan menschonteerende gewelddaden had schuldig gemaakt en alleen stal, om, zooals hij zei, den armen goed te doen.

Een en ander was al een heel schrale troost voor de actrice, die nog steeds had gehoopt haar ontstolen geld en sieraden terug te krijgen.

Nu begreep zij, dat daartoe al heel weinig kans bestond.

Maar zij zou in deze gedachte nog versterkt worden. Juist toen zij op het punt stond het bureau te verlaten, werd haar door den dienstdoenden politie-agent een brief gegeven, die voor haar zoo juist door een grooten, zwaren man in de uniform van chauffeur bezorgd was.

Zij uitte een kreet, toen zij naar de onderteekening van den brief keek.

Het was een briefje van Raffles, waarin deze haar mededeelde, dat zij den volgenden dag in de dagbladen wel meer zou vernemen over de haar ontstolen kostbaarheden en gelden. Ook verzocht hij haar ironisch, om zijn beleefde groeten over te brengen aan den tweeden voorzitter der Vereeniging ter bevordering der goede Zeden, die na den dood van den eersten voorzitter nu wel diens post zou gaan innemen.

En werkelijk bevatten de ochtendbladen van den volgenden dag in vet gedrukte letters op de eerste bladzijde het volgende bericht:

„De schuldige aan den moord van den bankier Sir Edwin Harper. Raffles' inbraak uit medelijden. Raffles een weldoener.

De weduwe van den bankier Sir Edwin Harper, die zich voor een paar dagen van het leven beroofde wegens verliezen op de beurs, ontving heden van Raffles 7000 pond sterling met de mededeeling, dat hij dit ontstolen had aan een tooneelspeelster, die de beminde van den bankier was

geweest. De bankier zou dit geld aan zijn beminde cadeau gegeven hebben — —

Tegelijkertijd ontving het kantongerecht te Hampton Road 3000 pond sterling, zijnde de verduisterde deposito's, uit de kas van de firma Harper & Co. welke door Raffles werden ter beschikking gesteld.

De weduwe, Lady Edith Harper, die met haar twee kinderen in armoede verkeerde, is door deze daad tegen hongerslijden en ellende beschermd.

Wij koesteren de hoop, dat Raffles onze stad nog dikwijls moge zegenen met dergelijke inbraken.

„Hij heeft alweer een standbeeld verdiend," zei de Vloo, toen hij het artikel las.

Baxter echter was het een pak van het hart en hij dacht: „Raffles is toch een fatsoenlijk mensch."

„Ik ben blij, dat eindelijk van u te hooren", zei Marholm.

Daarna vroeg hij: „Blijft gij voorzitter van de Vereeniging ter bevordering der goede Zeden?"

„Ik heb maling aan die goede zeden", schreeuwde Baxter, „de duivel moge ze halen!"

„Hoera!" riep de Vloo, „ik geloof, dat gij verstandig wordt en als dat zoo is, hebt gij 't alleen aan Raffles te danken."

De volgende aflevering (No. 558) bevat:

NEGERWAPENS.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 21½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885